

A romantic couple is shown in profile, about to kiss. The woman has long brown hair and is wearing a light-colored top. The man is partially visible on the right. In the foreground, there is a chocolate cupcake with light blue frosting, decorated with white snowflake-shaped sprinkles. A white Christmas ornament is also visible on the left side of the cupcake.

Шоколадови целувки за
КОЛЕДА

ДАРЛИЙН ФРИДЕТ

ДАРЛИЙН ФРИДЕТ
ШОКОЛАДОВИ ЦЕЛУВКИ ЗА
КОЛЕДА

Превод: Illusion

chitanka.info

Ще е необходимо нещо повече от няколко парчета шоколадов сладкиш, за да може коледният дух да завладее сърцето на чичо Скрудж. За късмет, Канди има на разположение цял магазин, пълен с вкуснотии...

Кандис Кейн не се гордее с начина, по който се бе държала при последната си среща с Джаксън Фрост. Отмъщението тогава определено се оказа забавно, но сега Джаксън, стои пред входа на магазина ѝ за шоколадови изделия, стъпил върху постелката с надпис „Добре дошли“, ядосан и търсец отговори.

Джаксън се завръща в родното си градче поради една-единствена причина и не е сигурен как в крайна сметка се оказва облечен в костюм на Дядо Коледа, ограден от щастливи детски лица, вместо да си плюе на петите и да се върне в града колкото може по-скоро.

Запален читател още от детинство, Дарлийн обича да излива на белия лист свои собствени истории. Следвайки кариерата си в администрацията, тя се усъвършенства в изкуството на редактирането и дизайна, което я завежда до успешната позиция на Административен и маркетингов директор. Благодарение на подкрепата на семейството си, Дарлийн има възможност да постигне мечтата си да стане писател на пълен работен ден. Когато не пише, редактира или чете, тя се наслаждава на времето, прекарано със съпруга, дъщеря си и златистия им лабрадор.

На дъщеря ми Кристин, която обича Коледа, толкова колкото майка си.

Това е за теб, малката ми!

ПЪРВА ГЛАВА

— Тази година Дядо Коледа няма да дойде?

Висок глас отекна в ушите на Канди. Тя се взря в малкото момиченце, което стискаше крачолите на панталоните си, а сълзите се спускаха по порозовелите му бузки.

Викът на Минди Хупър привлече вниманието на останалите деца, намиращи се в „Шоколадовите вкусови на Кейн“. Всички бяха вперили поглед в Канди, очите им се навлажняваха, долните им устнички потреперваха. Единственото изключение беше Ралфи, който звучно смучеше шоколадова близалка с вид на Дядо Коледа.

Канди застана на едно коляно, за да може очите ѝ да са на нивото на тези на Минди. Избърса сълзите от бузките на малкото момиченце и прибра една руса къдрица зад ухото ѝ.

— Разбира се, че Дядо Коледа ще дойде.

— Но Вирджиния каза, че е болен и не може да дойде. Чух я!

Младата жена насочи обвинителен поглед към служителката.

— Съжалявам — промълви виновницата.

Погледът на Канди мина покрай щендера с фъдж. Майката на Минди беше в предната част на магазина, оглеждайки таблата с шоколадови сладки за дегустация. Госпожа Хупър мушна една карамелена топка в устата си и се обърна към групата деца, които се бяха събрали близо до щанда, около собственичката и Вирджиния.

Канди вдигна ръка, след което посочи към децата, надявайки се да я накара да разбере, че държи ситуацията под контрол. После се усмихна на момиченцето:

— Наистина е така, миличка. Дядо Коледа не се чувства много добре днес, но утре ще бъде тук.

Минди я изгледа косо:

— Няма да идва днес?

— Страхувам се, че не.

— Но защо? — проплака детето.

— Не се чувства много добре. Дядо Коледа ще си почине хубаво днес и обеща утре да е тук.

Подсмърчанията и хленченията спряха. Канди събра децата и ги поведе обратно към мястото за четене на приказки.

Стив се облегна на обличения с червен велур стол, като в едната си ръка държеше поднос с кутийки сок, а в другата — книжка с приказки.

— Кой иска да чуе за двете смели мишки, които не се изплашили от снежната буря и се прибрали навреме у дома за Коледа?

Децата нададоха радостни възгласи и се настаниха на постелките около огромния стол, вдигайки главици в очакване.

Канди вдигна палец в знак на одобрение, преди да се върне до щанда.

— По дяволите, разминахме се на косъм — прошепна тя на Вирджиния и се усмихна на майките, които бяха седнали в другата част на помещението.

„*Часът на приказките*“ винаги протичаше по един и същ начин. Всеки ден майките пристигаха с децата си в единадесет, отпочиваха с чаша кафе за сметка на заведението, и се наслаждаваха на лакомствата от подноса с безплатни сладки. Канди не беше сигурна дали жените идват повече заради удоволствието на децата си, или заради своето собствено. Цял час можеха да си споделят съвети за изработка на кувертюри или да обсъждат последните клюки.

— Съжалявам — каза Вирджиния. — Нямах представа, че Минди стои зад нас.

— Този път имахме късмет. Нека бъдем по-внимателни за в бъдеще. — Младата жена провери касовите бележки от сутрешните продажби.

— Тъм... каза им, че дядо Коледа ще бъде тук утре.

— Направих го, нали? — Канди направи гримаса.

Андрю Хейли, приятел-наклонена черта-гадже, изпълняваше ролята на Дядо Коледа през последните четири години, заемайки мястото след пенсионирането на баща ѝ. Но Андрю беше позвънил по-рано през деня, едва прошепвайки извиненията си. Тежка форма на ларингит щеше да му попречи да изпълнява задълженията си през следващите няколко дни.

— Какво ще правим в такъв случай? Кой друг може да извикаме?
— Вирджиния барабанеше с нокти по щанда.

— Не знам. — Канди поклати глава. Персоналът в закусвалнята на Андрю винаги го покриваше, когато трябваше да излезе за няколко часа, за да изиграе ролята на Дядо Коледа. — Не мога да помоля никой друг от града да жертва следобедите си за цяла седмица. Имат си свои собствени задължения.

— Ами Стив? Той с удоволствие ще изпълни ролята.

— Децата веднага ще го познаят. — Една шоколадовокафява къдрица се беше измъкнала от хванатата на опашка коса на Канди и тя затъкна непокорния кичур зад ухото си. — Този град е преживял прекалено много беди. Няма да позволя децата да останат и без Дядо Коледа. — Мина покрай Вирджиния към пекарната, след което спря и погледна приятелката си през рамо. — Дядо Коледа ще бъде тук утре — прошепна тя. — Дори ако се наложи самата аз да облека този проклет костюм.

Затвори вратата след себе си и извади шоколадово-карамелените бонбони и пръчиците-близалки от хладилника. Занесе ги до работния си плот, после се обърна и отвори шкафа с продуктите. Избра торбички с огромни червени точки за карамелените сладки, а за близалките такива с десен от листа на бодлива зеленика^[1]. Подредила всичко необходимо на работната си маса, Канди си сложи гумените ръкавици и се зае с опаковането на лакомствата.

Коледата беше най-натовареният празник за „Шоколадовите вкусотици на Кейн“ и тази година печалбата трябваше да бъде най-високата, достигана досега. Ако продажбите продължаваха да намаляват, липсата на Дядо Коледа нямаше да бъде единственият ѝ проблем. Вече беше прекарала цялата сутрин в разговори... не, в пререкания с банката за възможните решения.

Канди залепи връзките на близалките и ги постави на рафта заедно с останалите опаковани бонбони. Сложи в кутия шоколадовата торта, която госпожа Потър беше поръчала, и украси буркана, пълен с шоколадови претцели^[2], за господин Марли. Следваща задача: да нареже приготвения от предната вечер фъдж, започвайки от този с ядки и маршмелу, както и с ваниления с ядки.

Всяка сутрин ставаше в шест часа, за да помогне на Вайълет и Сам Райт да приготвят закуската в „Редфорд Фолс Ин“. Като

тийнейджърка, между часовете в училище, Канди помагаше в хотела почти толкова, колкото и в магазина за шоколадови изделия. Вайълет и Сам бяха станали нещо като чичо и леля за нея и брат ѝ Колин.

Когато приготвеха закуската, почистваше някоя и друга стая, преди да тръгне за магазина, за да опакова сладкишите, които беше изпекла предишната вечер. По време на обедната почивка на Вирджиния, Канди заемаше мястото ѝ на касата и дозареждаше рафтовете. Ако ѝ останеше време преди вечерята, обикновено приготвяше още няколко сладкиша, преди да затвори, след което отиваше отново в хотела да помогне с храната. За жалост, този сезон там бяха отседнали само две двойки, което поне позволяваше на Канди да се връща в магазина, преди да е станало много късно.

Вечер приготвяше фондан, торти, близалки, какаови топчици, шоколадови трюфели и каквито и да било други изделия, от които имаше нужда в магазина. Когато извадеше една тава от огромната фурна, поставяше следващата. И докато изпечените се изстудяваха, Канди декорираше първата партида шоколадови лакомства със захарни пръчици, ароматизирана глазура или пудра захар. Обикновено вечер работеше до късно, не се връщаше в хотела, преди да е минало единадесет часа или дори полунощ, ако се подготвяше за някой празник.

Покрай пазаруването на продукти за магазина и документацията рядко намираще време, което можеше да отдели за себе си. Но тя обичаше работата си и не би променила нищо.

Ръководеше семейния бизнес откакто баща ѝ се оттегли преди четири години. Всяка вечер той печеше сладките в малката им кухня, и когато Канди се прибереше у дома от хотела, му помагаше да добавя съставките, разбърква, вади топлите тави от фурната или да декорира творенията им. През годините бе споделил с нея всичките си рецепти и я научи на всичките си тайни. А с течение на времето, Канди им придаде свой собствен стил.

Преди три години, когато бижутерияният магазин до тях затвори, Канди видя откритата се възможност. Край на печенето в малката кухня на родителите ѝ. Голяма част от спестяванията отидоха за закупуването на имота и за наемането на строителна бригада, която да направи свързващ ги вход и професионална пекарна.

Бизнесът вървеше добре, особено през зимата, докато работеше ски лифтът. Но когато в големия град се появиха огромните молове, близките градчета пострадаха. Редфорд Фолс не беше изключение. Първо обяви банкрут ски лифтът, скоро след това го последваха още няколко дребни бизнеса. Туризмът тръгна главоломно надолу. Все повече и повече хора изоставяха чара и спокойствието на малкия град заради глъчката и развлеченията в големия. Населението на Редфорд Фолс намаля. Децата го напуснаха веднага щом завършеха гимназия, за да търсят късмета си някъде другаде.

В началото Канди работеше в магазина сама, но печенето, докато обслужва клиентите на щанда, доведе до много изгорени шоколадови бисквити. Не особено привлекателен аромат за клиентите. Нае Вирджиния, а след това, след като намери начин да си подsigури надежден поток от постоянни посетители, нае и Стив. Планът ѝ проработи. Децата си тръгнаха след „*Часът на приказките*“ с торбички безплатни лакомства, но не преди майките им да са си купили любимия подбор от сладки от подноса за дегустация.

Канди знаеше, че е късметлийка. Служителите ѝ работеха много повече, отколкото се очакваше от тях. Докато тя тичаше напред-назад между магазина и хотела, те идваха рано на работа, рядко си вземаха почивка и оставаха до късно и всичко това без някога да се е налагало да ги моли. Вирджиния се грижеше за клиентите и стоеше на щанда, докато Стив зареждаше рафтовете, помагаше с опаковането и отговаряше за „*Часът на приказките*“.

Нещата вървяха добре с месеци, докато братът на Канди, който също така беше и банковият управител, започна внимателно да я предупреждава. С два имота с ипотечи и продажби по-ниски от всякога, предупрежденията на Колин скоро се превърнаха в изисквания. Съветът му тази сутрин? Да уволни Стив и да намали часовете на Вирджиния наполовина. Не можеше да им причини това. Момчето се беше върнало от големия град, за да се грижи за боледуващата си баба, а съпругът на Вирджиния беше съкратен от работата си като строител. С две деца, за които да се грижат, те имаха нужда от пълния размер на нейното възнаграждение. Колин да върви по дяволите с предложението си да се отърве от работниците си!

Канди спря да реже фондана и се облегна на лакти върху масата, хващайки главата си в ръце. Намаляването на персонала не беше

опция. Но какво щеше да стане, ако нямаше друг избор? Сърцето ѝ натежа в гърдите. Ако само успееше да спечели достатъчно, за да покрие зимните разходи, коледните продажби можеше да ѝ помогнат да преодолее от най-лошото. *А след това какво?*

Канди се изправи, въздъхна и взе ножа. Имаше достатъчно време да се тревожи за това след празниците. Точно сега трябваше да намери Дядо Коледа.

Стомахът на Джаксън се беше свил на топка. Не страдаше от безпокойство, тогава какво бе предизвикало тази студена пот? Караше взетата под наем кола по наскоро почистената магистрала, накланяйки глава наляво-надясно, за да намали напрежението във врата си. Излезе от магистралата, завивайки по отбивката, водеща към Редфорд Фолс, и стомахът му се разбунтува отново. *По дяволите, какво ми става?*

За него, седмицата преди Коледа обикновено означаваше топъл климат, празнуване с приятели, сърфиране по вълните и излежаване край някой басейн, заобиколен от красиви жени. Последната му бизнес сделка щеше да му донесе милиони. Толкова много, че би трябвало да си прекарва така, както никога досега. Но вместо това, той шофираше през снежната буря на път за малък град в горските пуцинали в средата на нищото.

Бяха изминали седем години откакто видя Редфорд Фолс за последен път. Скара се с баща си и оттогава не си говореха. Нито пък поддържаше връзка с по-малкия си брат, който вече имаше съпруга и три деца: петгодишна племенница и тригодишни близнаци, с които Джаксън трябваше тепърва да се запознае. Единствената му връзка със семейството беше майка му, но и техните празни разговори бяха малко на брой и много редки.

Да се изправи пред тях след всичките тези години беше стресиращо, въпреки че Джаксън копнееше да го посрещнат с отворени обятия. Не беше ли това начинът, по който трябваше да се държат семействата? Да прощават и забравят? Ами ако не го направеха? Много добре се справяше и сам през последните седем години. Ако не го посрещнеха добре у дома, щеше да се обърне и да напусне града толкова бързо, колкото и първия път.

Но най-смешното беше, че цялото това пътуване обратно към Редфорд Фолс нямаше нищо общо със семейната драма. Не, семейството му не беше причина за негово завръщане. *Тя беше!*

Стисна здраво волана, докато кокалчетата му побеляха. Мускулите във врата му бяха опънати до скъсване. Всяка разумна част от него му казваше да обърне колата и да се качи на онзи полет за рая. Винаги можеше да се върне през пролетта, когато времето не беше толкова ужасно студено и депресиращо. Затвори за миг очи, обмисляйки тази възможност. Секунда по-късно ги отвори, но беше прекалено късно, когато някакъв заек изскочи на покрития със сняг път точно пред него. Джаксън завъртя волана надясно, после наляво и обратно надясно преди предната част на колата да се удари в натрупания отстрани сняг. *По дяволите!* Дръпна лоста и изключи от скорост, докато виновникът спря, за да погледне към колата, след което заподскача към гората. Ако не беше с всичкия си, можеше да се закълне, че заекът току-що му се бе ухилил насреща. *Ама че работа!*

Удари с юмрук по таблото. Девет месеца подготвя тази сделка. Сделка, която щеше да му изкара повече пари, отколкото някога можеше да си представи. Сега всичко беше поставено на карта, заради една жена и някакъв си лист хартия.

Плъзна ръка в горния джоб на палтото си, извади документа и го разгърна върху таблото. Думите изглеждаха истински, а и адвокатът му беше потвърдил автентичността им.

Чистачките се движеха напред-назад, размазвайки ивици от влага и почиствайки белите снежинки от предното стъкло. Вдигна глава и огледа скритата под снега местност. Ако не се раздвижеше, скоро щеше да го затрупа. Джаксън превключи на задна, пожела си гумите да не забуксуват и когато те се задвижиха, се усмихна. Измъкна колата от снега и се върна на шосето, и за да е сигурен, провери два пъти, че пакостникът вече не е там. Този проклет заек беше изключително неприятен, но не чак толкова, колкото завръщането му у дома. Мушна документа обратно в джоба си. Шофирането щеше да изисква пълното му внимание. Стресът и тревогата, които изтощаваха мускулите и мислите му, много скоро щяха да изчезнат.

Двадесет минути по-късно, Джаксън паркира седана в едно ъглово парково място пред магазина за шоколад. Табела от орехово дърво във формата на шоколад, висеше над вратата. Той вдигна яката

на палтото си и стъпи на тротоара. Снегът беше спрял, но северният вятър брулеше голото му лице. Джаксън сгуши брадичката си още по-дълбоко в яката и пъхна ръце в джобовете си.

Точно когато влизаше, някаква жена с дълга до раменете с руса коса, обърна табелата на витрината.

— Затваряме, но няма проблем да разгледате и ако си харесате нещо, само ми кажете.

Определено видя нещо, което му хареса. Като в мъгла, в съзнанието му изникна картина на жената, облечена оскъдно, да лежи на плажа. Обаче златната халка на пръста ѝ бързо прогони блуждаещите му мисли. Значи е омъжена. Но това не означаваше, че не може да пофлиртува.

— Благодаря ви. — Измери я с поглед от главата до петите. — Всъщност търся Кандис Кейн. Ако не ме лъже паметта, тя едва ли не живееше тук.

Сладураната се изчерви:

— Тя е в пекарната. Ще я доведа.

Джаксън се усмихна, докато гледаше полюляващия ѝ се ханш, когато тръгна към някакво помещение надолу по пътеката. Почисти снега от раменете си и свали яката на палтото си.

Блондинката се завърна, водейки висока слаба жена. Тя избърса дланите си от някаква кафеникава субстанция в престилка на червено и зелено каре. Усмивката ѝ изчезна в секундата, в която погледът ѝ попадна върху него.

Джаксън отстъпи назад. Това не беше момичето, което си спомняше. Онова момиче имаше къса, гарвановочерна коса и носеше огромни очила, които се свличаха надолу по носа му. Съвсем обикновено беше най-добрият начин да я опишеш. Това тук... тази жена, която стоеше пред него, изобщо не приличаше на онова грозно патенце. Той попиваше шоколадовокафявата коса, кобалтовосините очи, правилния нос и сочните розови устни. Мръсната престилка, завързана плътно около тънката ѝ талия, подчертаваше вдлъбнатината между твърдите ѝ, сметанови гърди и дългите крака, които сякаш нямаха край.

Гледката го остави без дъх.

Топката в стомаха му се сви още повече. Джаксън заекна и се задави.

— Кандис Кейн!?

— Е, и ако това не е Джаксън Фрост! — Изглежда го от главата до петите, положила ръка върху хълбока си. — Какво, за бога, те води обратно у дома?

---

[1] Бодливата зеленика е свещено дърво в християнската култура. Асоциира се с Рождество и с Разпятието на Христа. В древния Рим е било посветено на Сатурн и е било символ на здравето и щастието. Вероятно заради това е избран от първите християнски общини за украшение на Рождественските празници. И до ден-днешен е един от основните символи на Рождество. В западните култури се използва широко по време на зимните празници за украса на помещенията и празничната трапеза, както и като материал за изработване на коледни венчета. От него се правят коледни украси, венчета за стени или за празничната коледна трапеза. С него дори украсяват коледните сладкиши, изпечени в специални форми. — Б.пр. ↑

[2] Претцел е тип печен хляб, приготвен от тесто, лесно разпознаваем заради интересната си форма на възел. Претцелите са познати в цяла Европа. Традиционно се счита, че рецептата произхожда от Германия. Характерното е поръсването на повърхността с едра сол, но е възможно да се добавят и различни видове сол, захар, семена или ядки. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Джаксън повдигна вежди:

— Знаеш много добре защо съм тук.

От устните ѝ се отрони въздишка. Разбира се, че знаеше защо е тук. Очакваше този момент от години, дори беше репетирала речта си точно за това събитие. Но къде изчезнаха всички онези думи? Умът ѝ беше празен и нищо не се отронваше от устните ѝ.

Джаксън Фрост се беше върнал!

Очакваше да се изненада, но не и тези бушуващи емоции. Неудобството от спомена за последната им среща накара бузите ѝ да пламнат. Дълбоко в нея се надигна гняв, когато си спомни предателството му. Задоволството накара угълчетата на устните ѝ да се повдигнат в самодоволна усмивка при мисълта за отмъщението ѝ.

Отмъщението на Канди беше причината Джаксън да стои върху килимчето пред магазина ѝ... в целия си ръст от близо два метра. Изглеждаше страхотно, а и все пак винаги го беше намирала за неустоим. Откъдето започна и проблемът. Манията ѝ по Джаксън беше минала границата на глупаво хлътване по най-добрия приятел на брат ѝ. Беше се влюбила в него в момента, в който го видя пред вратата им да чака Колин да си вземе футболните шпайкове.

Между веждите му се образува лека бръчка, все едно мълчанието ѝ го беше подразнило. Планът трябваше да бъде изтънчен и хладнокръвен. Стратегията ѝ беше до тук. Трябваше ли *все още* да бъде толкова невероятно привлекателен, застанал там с гъстата си тъмна коса, посипана със снежинки? И тези хипнотизиращи кафяви очи, резервираната му усмивка и трапчинки на бузите... *Престани!* Вече беше пораснала. Не беше същото младо, наивно момиче, което Джаксън познаваше някога. Канди отпусна здравата хватка, в която беше хванала престилката си, и изправи рамене.

Посетителят ѝ скръсти ръце и въздъхна дълбоко. Дали беше ядосан на снега, или на нея?

— Малката Кандис Кейн взела, че пораснала — каза той, а в гласа му се долавяше нотка на раздразнение.

Дали това твърдение целеше да я подразни? Е, тя нямаше да се заяжда.

— Дълго време те нямаше, Джаксън. Много неща са се променили.

— Забелязах го. Баща ти е разширил магазина. Вероятно бизнесът върви добре.

— Баща ми вече не притежава магазина, мой е. Придобих го преди няколко години.

Веждите му се изстреляха нагоре.

— Наистина ли?

Толкова ли беше трудно да повярва, че ръководи бизнеса сама? Ама че арогантен задник!

Канди отвори уста да възрази, но Джаксън продължи:

— Е, с какво се занимават родителите ти сега?

— Пенсионираха се и се наслаждават на зимата на юг. — Трябваше да спре, но възможността да го подразни беше прекалено изкушаваща. — Не всеки мисли, че този град не става за нищо. На много от нас наистина ни харесва да живеем тук.

— Всеки си има право на мнение. — Джаксън бръкна под палтото си и извади някакъв плик. — Сега, за причината, поради която съм тук.

Вирджиния се завърна от задната стая, носейки тава с фъстъковки.

— Вирджиния, спомняш ли си Джаксън Фрост? — Младата жена кимна с глава по посока на посетителя им.

Приятелката ѝ го изгледа косо.

— Знаменитият куотърбек^[1]? — подсказа Канди.

— Точно си мислех, че ми изглеждате познат. Вие сте момчето, по което госпожица Кейн си е падала най-много, когато сте били тийнейджъри.

Канди завъртя очи. От всичко, което Вирджиния можеше да каже, трябваше ли да избере точно това?

— Той самият — широко се усмихна Джаксън, намигвайки на Канди.

Ама че безочие, като се има предвид, че беше единственото момче, от което някога се бе интересувала.

Джаксън отново насочи вниманието си към Вирджиния.

— Извинявам се за своята грубост, но не си спомням някога да съм срещал толкова красива жена.

Въпросната млада жена се изчерви до ушите. На Канди чак ѝ се повдигна.

— Пътищата ни никога не са се пресичали. Бях една от умните приятелки на госпожица Кейн, вечно завряла главата си в учебника. — Тя се усмихна. — Идвате си вкъщи за Коледа ли?

— Не точно. — Джаксън протегна плика. — Имам да обсъдя един личен въпрос с Канди.

Домакинята му грабна плика от ръката му и го напъха в джоба на престилката си.

— Вирджиния, защо не си тръгваш вече? Аз ще се погрижа за фъстъковките. — И взе подноса от ръцете на другата жена.

— Но все още не съм довършила дневния отчет, а и отзад има нужда от почистване.

Канди предпочиташе да запази историята си с Джаксън само за себе си. А и неудобната ситуация, която бяха преживели двамата заедно, беше тайна, чийто кръст трябваше да носи само тя. Слава богу, Стив си беше тръгнал по-рано, за да вземе още няколко коледни книжки преди библиотеката да затвори. Сега само трябваше да накара Вирджиния да си тръгне, преди Джаксън да пусне духа от бутилката.

— Сложила съм някои неща във фурната, така че и без това трябва да поостана още известно време — обясни на приятелката си. — Ще се погрижа за всичко.

— Сигурна ли си?

— Да. Прибирай се при семейството си.

Вирджиния взе палтото си от гардеробчето и обу високите си до коленете зимни ботуши.

Джаксън пое връхната дреха от ръцете ѝ и я разтвори. Младата жена се обърна и той я плъзна нагоре по ръцете и раменете ѝ.

— Беше удоволствие да се запозная с вас — заяви той.

Вирджиния се извърна към него с порозовели бузи:

— Надявам се, че ще останете поне за няколко дни. Градският Коледен фестивал започва тази вечер и всеки ден до Бъдни вечер има

някакво събитие. Довечера и утре ще обикаляме и пеем коледни песни, в сряда има изложба на домашно приготвени гозби във фойето на хотела, в четвъртък е парадът, а в петък приключваме с празненство в кметството.

— Колкото и примамливо да звучи, страхувам се, че ще трябва да го пропусна. Тръгвам обратно към летището веднага щом получа това, за което съм дошъл.

— О, това е твърде жалко. — Вирджиния хвърли поглед към Канди, която редеше фъстъковките в някакъв стъклен съд. — Вие двамата се забавлявайте, докато обсъждате бизнес делата си или каквото там сте планирали. — Тя се подсмихна ехидно на шефката си и излезе от магазина.

Канди заключи вратата след нея, въздишайки дълбоко. Мина покрай Джаксън, докато той сваляше палтото си, след което го постави върху щанда. Изглеждаше възхитително в шития си по поръчка сив бизнес костюм.

— Това означава ли, че *не* възнамеряваш да посетиш семейството си? — Погледна над рамото си към него.

— Защо да им развалям Коледата? — Отговорът му беше бърз и рязък.

Тя поклати глава и продължи към пекарната. Джаксън я последва.

— Какво те кара да си толкова сигурен, че няма да се зарадват да те видят? — Канди провери таймера на фурната.

— Освен няколкото телефонни обаждания от майка ми, не съм се чувал с никого другиго, откакто се магнах преди седем години.

— Ти колко пъти им се обади? Свърза ли се с брат си? — Канди се обърна и видя, че Джаксън се е намръщил.

— Тук винаги мирише толкова хубаво — отбеляза той. — Дори и тъкмо да бях приключил с вечерята си, отново огладнявах, когато дойдех тук.

— Върху рафта за изстудяване има някои вкуснотии. — Посочи му към мястото. — Вземи си.

Джаксън си взе едно захарно бастунче с вкус на череша и го поднесе към носа си.

— Не може да бъде! Все още ли правите тези?

Канди кимна.

— Не съм опитвал нещо такова откакто... — Той присви очи и стисна здраво челюсти, вперил поглед в раираната пръчица. — Не си спомням.

Е, *тя* пък си спомняше. Канди изправи рамене и насочи вниманието си към фурната и извади шоколадовите бисквити с формата на жълъди.

— Друго нещо, което не мога да си спомня, дори от това да зависи животът ми, е, че сме се оженили.

— Ох! — Вратата на фурната изгори ръката ѝ и тя изпусна тавата, която падна с трясък на пода, а сладките се разпиляха навсякъде. Канди вдигна една гореща бисквитка, която прелетя през стаята, след като изгори върховете на пръстите ѝ. — По дяволите!

Джаксън се втурна към нея, събра разпилените бисквити и ги постави върху масата. Канди отвори чекмеджето и извади малка тубичка, след което изстиска капчица антисептичен крем върху парещата си ръка. Фокусира се върху изгорялото място. Не можеше да преброи колко пъти беше вадила нещо от фурната досега и нито веднъж не се беше изгаряла. Джаксън Фрост отново навлизаше в живота ѝ и само в рамките на няколко минути беше наранена за втори път.

Джаксън се надяваше да провокира Канди, но не и да ѝ причини болка. Срещата им след всички отминали години, не би трябвало да му повлияе. Или поне така си мислеше. В същото време не можеше да разбере защо гърдите му се бяха стегнали така, а сърцето го болеше. Спомените му бяха мъгляви, а се нуждаеше от отговори, независимо какви щяха да са последствията от тях.

Канди вдигна поглед и бавно пхна ръка в джоба на престилката си за плика. Отвори го и извади свидетелството. Джаксън се взря в очите ѝ. В тях не се четеше изненада от съдържанието на документа.

— Представи си колко бях шокиран, когато намерих този плик в кутията с футболните си трофеи и някои стари снимки — обясни той.

— Определено ти отне доста дълго време.

Сарказъм ли се прокрадваше в гласа ѝ?

— Съжалявам. Ако знаех, че този документ е скрит там вътре, щях да прегледам кутията много по-рано — засмя се Джаксън. — Значи трябва да предположа, че не си скрила преднамерено свидетелството ни за граждански брак?

Устните на Канди потрепериха.

— Ти беше там. Това е твоят подпис, тук върху чертата. Не бях опряла пистолет до главата ти.

— Не си спомням! — Когато тя потрепери, Джаксън си пое дълбоко дъх, налагайки на гласа си да звучи спокойно. — Документът е с дата от последния ден, в който бях тук... Денят, в който се скарах с баща си. Спомням си, че се срещнах с някои стари приятели футболисти в някакво заведение в града. Ти се появи и ние си тръгнахме заедно. От тук нататък всичко ми се губи. — Разтърка задната част на врата си. — Знам, че пих много онази вечер, така че не те обвинявам, че си се възползвала от ситуацията.

Веждите на Канди се изстреляха почти до косата ѝ. Задържа тавата във въздуха, преценявайки близостта ѝ до главата му, все едно възнамеряваше да го удари с нея. Отпусна рамене и изхвърли похабените бисквити в коша за боклук.

— Голям гадняр си, Джаксън Фрост! Ти наистина вярваш, че съм се възползвала от пианството ти? Шантавата, непопулярна Кандис Кейн не би могла да си намери съпруг по друг начин?

— Не съм казал това. Приписваш ми думи, които не съм изричал. Ще съм ти благодарен, ако можеш да хвърлиш някаква светлина върху това как и защо сме женени.

Канди стовари с трясък тавата в огромната мивка и пусна водата.

— Нека да си изясним това — аз не съм те преследвала. Ти беше този, който ми се нахвърли и напълно заслужаваш това, което... — Тя спря. Хвана кранчето и яростно го завъртя.

— Какво *наистина* се случи онази нощ? — Джаксън стисна юмруци, докато безпокойството забиваше ноктите си в сърцето му.

— Нищо ли не си спомняш?

— Дадох ти ключовете за колата и си тръгнахме от заведението. Дотам се простират спомените ми.

— Значи не си спомняш, че се перчеше пред приятелите си? Как ще ме вкараш в леглото си и ще сбъднеш всичките ми фантазии? Става дори още по-интересно. Да продължавам ли?

— Аз... — Джаксън спря. Искаше да отрече, че някога бе изричал нещо толкова обидно по адрес на Канди, но не можеше. Някъде дълбоко в съзнанието му, изречените думи го преследваха.

[1] Куотърбек (на англ. quarterback) е позиция на играч по американски футбол. Куотърбекът е част от нападателната формация на отбора и преди всяко започване на играта се намира зад центъра на нападателната линия. Това е най-важният играч в отбора, който ръководи играта и реализира тактиката на тима. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Джаксън се беше втренчил някъде в пространството. Смущението, изписано върху лицето му, повиши самоувереността на Канди.

Спомняше си онази вечер, все едно беше вчера. Беше ходила до града да вземе продукти за магазина, когато видя кабриото на Джаксън на паркинга пред заведението. Трябваше да продължи със задачите си, но любопитството ѝ надделя.

Беше седнал в едно от сепаретата в ъгъла с няколко от старите си приятели от гимназията и по високия му говор и резките удари по масата, ставаше ясно, че е пиан. Канди отиде до бара и си поръча бутилка вода. Джаксън веднага я забеляза и я извика да се присъедини към тях. Нямахме как да го игнорира, освен ако не искаше да се случи някоя неприятност. Отвратителното му поведение караше другите постоянни посетители да се мръщят. Приблужи се с нежелание до масата, а той я дръпна да седне на мястото до него, като отпусна тежко ръката си върху раменете ѝ.

Един час по-късно Канди най-накрая убеди Джаксън да ѝ даде ключовете си. Излезе навън и докара колата му пред входа, но когато той не се появи, тя се върна обратно да го изведе. Точно тогава дочу безочливите му коментари. Стигна дори до там да се обзаложи за пари за завоеването си.

Сърцето на Канди се сви при тези думи. Не можеше да диша или да се помръдне. Беше си мислила, че Джаксън държи на нея, поне като приятел. Неговото безцеремонно отношение беше много по-лошо от тормоза, на който беше подложена в училище.

Почувства се огорчена и никога нямаше да разбере как успя да събере сили да завие зад ъгъла и да отиде до сепарето. Беше го сграбчила за яката на ризата и със сила го завлече навън, като потискаше желанието си да го изкара с ритници на тротоара...

Изми купите в мивката и ги остави на поставката да съхнат. Пое дълбоко дъх, преди да се обърне с лице към Джаксън.

— Чух те, когато се върнах обратно. Обзалагаше се с приятелите си, хвалеше се и говореше мръсотии за мен. — Гласът ѝ потрепери и някаква непоносима студенина се просмука чак до костите ѝ. — Знаеше какво изпитвах към теб и въпреки това се държа така, все едно бях една от безсрамните мажоретки, които ти се сваляха. Мислех си, че държиш на мен...

— Наистина държах на теб! — прекъсна я Джаксън. — Нямах представа, че си там.

— И това предполага, че трябва да се почувствам по-добре?

— Бях пиан и исках да се покажа. Никога не съм имал намерение да те нараня. — Адамовата ябълка на Джаксън подскочи. — Разбирам, че си била бясна, но женитба като отмъщение?

— Не! — Канди избърса плота с мокра кърпа. Трябваше ѝ нещо, с което да държи ръцете си заети. — Ти ме помоли да те разходя с колата известно време и точно тогава ми каза за кавгата с баща си. — Хвърли парцала в мивката. — Всъщност, ми беше мъчно за теб, дори и след това, което беше казал в заведението.

Канди беше спряла встрани от пътя и беше прегърнала Джаксън, който ридаеше и говореше през сълзи. Точно тогава я целуна — силно, настоятелно. Тя позволи на всичките си защити да паднат и се впусна в изживяването като граблива птица след плячка. Трябваше да го отблъсне, да му каже да спре, но не можеше. Мъжът, когото обичаше с цялото си същество, я целуваше. Караше пръстите на краката ѝ да се свиват от желаниа, които никога не беше подозирала, че съществуват...

— Ти... ти ме целуна и...

— Правихме секс в колата ми? — Очите на Джаксън се разшириха, а устните му се отвориха.

— Ако те бях оставила да действаш по твоя начин, щяхме. — Канди се изчерви и се взря в рафта с подправки зад рамото му. — Притесних се, отблъснах те и тогава ти казах, че никога преди това не съм правила секс. Не исках първият ми път да бъде на задната седалка на колата ти.

Джаксън прокара пръсти през косата си.

— Убедил съм те да се омъжиш за мен, за да правим секс?

— Не точно. Предложи да отидем на хотел. Спряхме да заредим колата и ти спечели бонбонен пръстен от автомата за сладки. Помоли ме да се омъжа за теб, дори падна на коляно наред паркинга. — Тя спря за малко. Онази вечер постъпките му изглеждаха мили и искрени. — Аз ти отказах и ти ми се нахвърли отново в колата. Помислих си, че всичко е заради облога, който направи, че ме използваше, за да докажеш какъв жребец си. Ядосах се и ни закарах до малкия параклис на „Уилоу Лейн“. — Канди побутна с носа на обувката си парченце от сладка, останало на пода, избягвайки да го погледне в очите. — Дали се възползвах от ситуацията — да, но не и защото бях отчаяна. Заслужаваше да си платиш за отвратителното нещо, което възнамеряваше да направиш.

Тишина изпълни стаята.

— Леле! Никога не бих си помислил, че си способна на това — Джаксън се засмя весело. — Докато растеше, стриктно спазваше правилата. Опита се да изглеждаш като бунтарка с черната си коса и грим, но всички знаеха, че не би наранила и муха. Не те ли наричаха интелгентното готик^[1] момиче?

Канди не пожела да му отговори. Дразнеха я в училище — беше прекалено умна — че е любимката на учителите. Когато подстрига косата си и я боядиса в черно, сложи черна спирала и лакира ноктите си в черно, родителите ѝ едва не получиха инфаркт. Но планът ѝ проработи — подигравките спряха. Тези, които я тормозеха, много скоро започнаха да се страхуват от нея.

— Значи сме се оженили и след това какво? Отидохме ли в хотела и правихме ли дива, страстна любов? — Джаксън тръгна с наперена походка към нея и облегна едната си ръка на работната ѝ маса.

Какво безочие! Канди изпита желание да го зашлеви през лицето и да изтрие тази негова самодоволна усмивка. Нямахше да му достави удоволствието да му каже истината.

— Ти припадна. Хвърлих брачното ни свидетелство в кутията в багажника на колата ти и си тръгнах. Край!

Той отпусна рамене, изглеждайки почти разочарован.

— Колкото и да ми се иска да ти се реванширам за пропиляната ни първа брачна нощ, времето ми е ограничено. — Джаксън бръкна в горния джоб на самото си, изтегли друг плик и ѝ го подаде.

Канди се взря в студените му кафяви очи. Каквото и да се намираще вътре, не можеше да е нещо хубаво. Разтвори листа и набързо прегледа съдържанието.

— Искаш развод?

— *Нуждая се* ще е по-точно казано. Бизнес сделката, в която участвам, изисква да не съм женен. Дълга история, но човекът си има отношение към жените и твърди, че имали навика да пречат на бизнеса.

Канди бързо вдигна поглед към него и се вгледа в лицето му. Въздъхна с облекчение. Мислеше си, че ще ѝ каже, че е намерил любовта на живота си и иска да се ожени. От Джаксън можеше да се очаква, че всичко ще е свързано само с бизнес.

Една мисъл се загнезди в ума ѝ. Тази игра можеше да се играе от двама. Може и да беше малко по-висок, но едно бързо отпускане на подгъва нямаше как да не оправи нещата.

Джаксън отиде до бюрото ѝ, взе химикала и ѝ го подаде.

— Ако не възразяваш, но бързам.

Тя потупа брадичката си с писалката. Да, планът ѝ можеше и да проработи.

— Защо се колебаеш? Мислех си, че и ти нямаш търпение да приключиш с този брак.

Не точно сега. Канди имаше проблем и той беше неговото решение.

— Трябва ти развод, а на мен ми трябва Дядо Коледа.

Той повдигна вежди.

— Защо имам усещането, че двете неща са свързани?

Ъгълчетата на устните ѝ се извиха в злокобна усмивка.

— Не... няма да стане! — Джаксън отстъпи назад и се блъсна в стената. — Канди, ако си мислиш, че ще изиграя тази роля, трябва наистина да си полудяла!

— Няма Дядо Коледа, няма развод! — хвърли химикалката във въздуха и тя шумно тупна върху бюрото ѝ.

Джаксън можеше да разчете изражението на Канди. Бяха прекарвали прекалено дълго време заедно, часове наред — беше му помагала с материала в гимназията. Когато стиснеше устни плътно и изправеше раменете си, това означаваше край на дискусиата. Щеше да стане на нейната или си тръгваше.

— Хайде, Канди. Не е честно. Не бих могъл да остана, дори и да исках. Трябва да хващам полет, да довърша важна бизнес сделка.

— Коледа е само след няколко дни. Убедена съм, че сделката ти може да почака.

— Със сигурност, ако исках да загубя три и половина милиона.

Документите за развода се разпиляха по пода. Тя запремигва бързо.

— Лъжеш само за да ме накараш да подпиша документите.

Джаксън събра листовите и ги постави върху масата. Пристъпи към Канди и хвана ръцете ѝ, надявайки се, че с малко чар може да приключи сделката им.

— Искрено съжалявам за нещата, които съм казал, както и за поведението си. Дълбоко в себе си знаеш, че никога съзнателно не бих направил нещо, което да те нарани. Ти си причината днес да съм успешен бизнесмен. Дължа ти всичко. Но искам този договор и се нуждая от помощта ти. Ще ти изпратя нещо малко за спомен в знак на благодарност. — Огледа стаята. — На това място му е нужно обновяване.

Ръцете ѝ потрепериха в неговите. Бяха малки и меки и той не можеше да устои да не погали дланите ѝ с палците си. Някакъв спомен проблесна в съзнанието му, но преди да успее да го задържи, Канди издърпа ръцете си и го блъсна в гърдите, карайки го да се залюлее назад.

— Не ми трябва отплатата ти. Това, от което имам нужда, е Дядо Коледа. Обещах на децата и няма да ги разочаровам. — Стисна здраво устни за втори път.

— Убеден съм, че ще се намери някой доброволец от града.

— Човекът, който винаги играе Дядо Коледа, е болен, а всички останали са заети. — Взе документите за развода, хвана горния им край с върха на пръстите си, готова да ги скъса. — Ще си тръгнеш оттук в деня преди Бъдни вечер. Четири дни като Дядо Коледа и ще подпиша документите. Това е последното ми предложение. Приеми го или си тръгвай. — Леко закъса листовите по средата.

— Добре! Добре, ще го направя. — Джаксън поклати глава. Да прекара няколко дни в града, не само щеше да изложи бизнес сделката му на риск, но щеше да събуди емоции, които отдавна беше потиснал.

— Аз ще задържа тези. — Тя развя документите пред лицето му.
— В случай, че си промениш мнението. И никой не знае за брака ни,
така че не се мотай из града, разпространявайки новината.

— Не си казала на *никого*?

— Не съм.

---

[1] Готик субкултурата е съвременно явление. Тя се ражда във Великобритания в началото на 80-те години на 20 век под влиянието на готик музиката и като част от пънка. За оформянето на готик субкултурата спомагат готическата литература от 19 век, както и филмите на ужасите. Типичното за нейните поддръжници е, че се обличат в черно и носят тежък черен грим. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Благодарение на Джаксън, Канди трябваше да изпече още една партида жълждови сладки, което забави графика ѝ поне с час. Обади се на Вайълет, за да я уведоми, че няма да има възможност да помогне с вечерята в хотела и отново се хвана за работа.

Последното нещо, което искаше да прави, беше да пече, но онези сладки в кошчето за боклук бяха предназначени за певците на коледни песни. Подреди си съставките, след което разбърка маслото и захарта. Печенето, което обикновено ѝ отнемаше тридесет минути, продължи близо час. Провери по два пъти необходимите количества — беше прекалено разсеяна, за да успее да се концентрира.

Защо помоли Джаксън да изиграе ролята на Дядо Коледа? И защо, за бога, той се съгласи? Никога не беше очаквала да се предаде толкова лесно. Дори не обичаше деца. Изнервяха го, което означаваше, че хлапетата щяха също да бъдат неспокойни. Недодяланото му поведение можеше да ги направи раздразнителни. В края на краищата, това можеше да се окаже и не чак толкова добра идея. Канди трябваше само да подпише документите и да изчезне от живота му за втори и последен път.

Постави огромната тава за печене във фурната и нагласи таймера на десет минути. Докато сладките се печеха, започна двуцветния ванилов фъдж, натрошавайки захарните бастунчета, преди да ги добави към сместа.

Може би се съгласи да остане като един вид наказание за това, че се бяха оженили. Онази вечер искаше да получи възмездие, но не трябваше да смесва гнева с безумното влюбване. Бяха пристигнали с колата до параклиса и преди да осъзнае какво се случва, се оказаха женени. Беше грешка да си дават обети, но Канди не направи нищо, за да ги спре. Манията ѝ по Джаксън беше замъглила здравия ѝ разум.

На следващия ден, след като бе започнала да мисли по-трезво, тя се опита да постъпи правилно. Отиде до параклиса и помоли свещеника да анулира брака им. Светият отец я попита дали са

консумирали брака си, и когато тя се изчерви в отговор, той поклати глава. Каза ѝ да изчака няколко месеца и да дадат шанс на любовта си. Ако след това се върне и все още държи бракът им да бъде анулиран, той щеше да подаде документите вместо нея. Канди никога не се върна.

А и Джаксън никога повече не се обади. Предполагаше, че съзнанието му е било замъглено, но да не си спомня *абсолютно нищо*? Как можеше да забрави страстта, която споделиха? Горещите целувки, прошепнатите обещания? Нежните ласки и върховното им изживяване?

Таймерът иззвъня и върна мислите на Канди обратно в пекарната. Извади сладките и ги остави да изстиват, преди да се върне към ваниловия фъдж. Разбърка натрошените захарни пръчици и ваниловия екстракт, докато станаха хомогенна смес и след това я изсипа в покритата с фолио тава. Използвайки ножа, разнесе червена хранителна боя през сладкиша. След като постави тавата в хладилника, си пое дълбоко дъх, опитвайки да проясни мислите си. Трябваше да се свършат прекалено много неща, и докато си губеше времето, мислейки за Джаксън, продуктивността ѝ нямаше да се увеличи.

Канди включи CD плейъра и усили звука. Протегна се да вземе чиста купа и позволи на коледната музика да подейства успокоително на нервите ѝ.

За щастие, Джаксън си беше взел багаж поне за една вечер. Беше изненадващо, тъй като по принцип нямаше намерение да остава. Този престой трябваше да бъде бързо пристигане и незабавно отпътуване. Вече трябваше да е на път за Бахамите, за да попива слънчевите лъчи и жените. Вместо това, си резервира стая и се разходи по заснежената главна улица на Редфорд Фолс.

С падналата над града тъмнина, повечето магазини бяха затворени. Джаксън обходи града без някой да го забележи, без да се притеснява, че ще бъде разпознат. Падаше лек сняг, който покриваше ръчно изработените венци, висящи от уличните лампи. Цветни малки лампички бяха провесени между стълбовете и премигваха на фона на нощното небе.

Много от магазините от детството му все още се помещаваха на улицата. Аптеката, железарията, библиотеката, пощата, магазинът за хранителни стоки, ресторантът и, разбира се, магазинът за шоколадови сладкиши. Нови бяха магазинът за обувки, пицарията и няколкото бутици за дрехи.

Всяка витрина беше украсена за празника. Искрящи лампички блестяха със сияещи цветове зад стъклените играчки, висящи от гирляндите. Няколко витрини бяха изрисувани на ръка, докато в други имаше малки фигурки. Селото на Дядо Коледа; сцена с яслата, вдъхваща спокойствие; семейство снежни човеци и плевня, пълна с елени — всички толкова прелестни, че биха могли да спечелят награда за своята красота. Но според Джаксън, витрината на Канди трябваше да бъде удостоена с най-високата награда за своето великолепие и креативност. Изненада се, че не беше забелязал украсата, когато пристигна.

Хълмовете бяха направени от пухкав бял памук. Червени и бели захарни бастунчета изпълняваха ролята на ски лифт и седалки. Къщичка беше кацнала от едната страна на облак от сняг — шоколадови лентички обточваха покрива ѝ, стените ѝ бяха от грахамови бисквитки, а глазирани, твърди бонбони бяха използвани за прозорците. Искрящо бели мини лампички акцентираха сцената на спокойния пейзаж.

Джаксън се усмихна, след което пое към далечния край на улицата. Съоръжението близо до върха на хълма някога кипеше от живот. Ски пистата беше мястото, където трябваше да си през зимата. Имаше много любими спомени от това как се втурваше към вкъщи след училище, за да грабне ските и сноуборда и да се запъти към склоновете. Един от най-специалните моменти беше времето, когато учеше Канди да кара ски. Онези дни бяха изпълнени със смях и забавление — безценни спомени.

Почувства тежест в гърдите си. Новината за затварянето на ски пистата, беше наистина много неприятна. Вероятно градът беше претърпял жестоки последствия. Без съмнение, това беше причината толкова много магазини да стоят празни. Зачуди се колко дълго ще успее да издържи Канди финансово. Ако магазинчето ѝ имаше нужда от нещо, непременно щеше да предложи да ѝ помогне. Дължеше ѝ го. Но да играе ролята на Дядо Коледа? Поклати глава и се запъти обратно

към хотела, сврял носа в яката си, за да избегне певците на коледни песни, които се бяха запътили към къщите на близката уличка.

Вътре в стаята, пълна с плюшени възглавници със златисти ресни и мебели във викториански стил, долитащите тихи гласове на певците възкресиха други любими спомени. Да пее, особено пред публика, не му се беше случвало никога преди Канди да спечели облог, свързан с учението му. Една вечер, докато му помагаше, тя предложи да се хванат на бас. Или щеше да си вземе изпита по химия с отлична оценка, или ще трябва да отиде с нея да пеят коледни песни от къща на къща. Канди имаше повече вяра в него, отколкото той самият. Въпреки че си взе изпита, тя го завлече да се присъедини към коледарите. До ден-днешен Джаксън не си беше признал колко много се забавлява онази вечер.

Коледните песни заглъгнаха в далечината. След като спряха, нещо започна да го гложди отвътре. Дали не му беше мъчно за дома? Не, нямаше начин! Той копнееше за оживлението и суматохата на големия град. Ето защо беше избрал кариера в областта на недвижимите имоти. Истината беше, че нямаше търпение да се махне от това място. Спокойствието и тишината го влудяваха. Само ако *тя* беше тръгнала с него!

Някакво дрънчене в коридора прекъсна мислите му. Джаксън отвори вратата и затаи дъх. Канди стоеше полугола пред него — увила само къса хавлиена кърпа около възхитителните си извивки.

Тя се вцепени и нещата в ръцете ѝ паднаха с тъп звук върху пода:
— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Мисля, че обсъдихме това по-рано. — Усмихна се широко и се наведе да вземе шампоана и балсама ѝ.

Младата жена сграбчи шишетата и кърпата ѝ се плъзна надолу, давайки му възможност да зърне гърдите ѝ. Бузите ѝ порозовяха, когато проследи погледа му. Издърпа хавлията нагоре, предлагайки му още по-щедра гледка от дългите си, сексапилни крака. Джаксън присви очи. Виждайки я така — с мокра коса, с гърди и крака, покрити с капчици вода — накара корема му да се свие от силното желание.

— Знам защо си дошъл в града. — Изглежда го свирепо. — Питам те за *тук*, в хотела.

— Придумаха ме да се навъртам наоколо за няколко дни. Трябваше да отседна някъде.

— Ами родителите ти... — Канди спря, все едно изведнъж осъзна защо не би отседнал там. — От всички места, където би могъл да отидеш, трябваше да избереш точно това?

— Ти защо си тук? — Джаксън кръстоса ръце. — Чакай, нека да позная. Тук си с някого. — *Моля те дано не е тук с някого, с когото има тайна среща.* Почувства още по-голяма тежест в гърдите си, докато очакваше отговора ѝ.

— Аз живея тук.

Джаксън се намръщи:

— Какво?

Канди посочи някаква врата надолу по коридора:

— Стаята ми е ето там.

— Живееш в хотела? Защо?

— На 27 съм, прекалено съм голяма да живея с родителите си.

— Разбираемо е, но все пак е объркващо. — Защо не си беше купила къща или не живееше в някой от апартаментите няколко улици по-надолу?

— Така ми е по-удобно, пък и е близо до магазина. Мога да ходя пеш до работата си и обратно. — Канди се наведе да вземе четката си за коса, продължавайки здраво да стиска хавлията. — И помагам на Вайълет и Сам да се оправят с нещата тук.

Джаксън се отпусна на едно коляно, докато се опитваше да хване шише с лосион. Ароматът пробуди някакъв дълбок спомен. Объркването замъгли зрението му, докато се изправяше. Младата жена постави ръката си върху неговата и топлината на пръстите ѝ върху голата му кожа изпрати гореща вълна през цялото му тяло. Познат копнеж завладя цялото му същество.

Канди го пусна и отстъпи назад. Пресегна се да я улови, но пръстите му се плъзнаха по мокротото ѝ рамо. Тя изхълца. Джаксън втренчи поглед в хавлията в дланта си и тогава бавно вдигна очи. Беше сложила ръце върху гърдите и хълмчето между краката си, но голяма част от нея бе останала неприкрита. Въображението му запрепуска лудо. *Канди, обвита от ръцете му, голите им тела, притиснати едно до друго. Канди под него, докато той диво завладява устата ѝ, а ръцете му проучват меката ѝ, копринена кожа.*

— По дяволите, Джаксън! Казах ти да ми върнеш кърпата!

Негодникът подхвърли хавлията във въздуха, знаейки, че ще трябва да се протегне, за да я улови и така щеше да му позволи да се наслади на прекрасната гледка пред себе си. Всеки истински мъж би постъпил по същия начин.

— Свиня! — Канди уви хавлията около тялото си.

— Хей, не е като да не съм те виждал гола и преди. — Нещо дълбоко в подсъзнанието му се съживи, но преди да успее да улови този изкривен образ, Канди се намуси и побягна към стаята си, затръшвайки вратата след себе си.

ПЕТА ГЛАВА

— Ако си мисли, че ще се появи в града с танцова стъпка и аз веднага ще се хвърля в краката му, значи е луд. — Канди тръшна подноса с бонбони, приличащи на царевични зърна, върху работната маса.

— Какво ти става днес? — Вирджиния се облегна на рамката на отворената врата към пекарната. — Цяла сутрин се държиш откачено. А сега дори си говориш сама.

— Много неща са ми на главата.

— Да не би Колин отново да те е притеснявал?

Канди хвърли един поглед към приятелката си. Дали знаеше за проблема ѝ с банката?

— Не, брат ми няма нищо общо с настроението ми. — Нямахме смисъл да се преструва. Познавах се от толкова дълго време, че Вирджиния винаги можеше да каже кога Канди лъже. — Заради нашия Дядо Коледа е.

Вирджиния се намръщи.

— Когато дойдох сутринта, каза, че си намерила желаещ за ролята. — Тя влезе в пекарната. — Но не каза кой е той.

— Джаксън си предложи услугите.

— Изисканият мъж, който беше тук снощи, е предложил да носи онези тежки панталони и яркочервено палто върху костюма си „Армани“? Нима наистина мислиш, че ще се хвана на това?

Канди се разсмя и напрежението в раменете ѝ се стопи.

— Добре, не си е предложил сам услугите. Може би използвах и някаква доза убеждаване.

Другата жена повдигна вежди и облегна лактите си върху работната маса, като постави брадичка върху дланта си.

— Човек трябва да е сляп, за да не забележи искрите, които прехвърчаха между вас снощи. Определено имаше някаква неизказана химия във въздуха — и тя се засмя. — Кажи ми. Какво му предложи в замяна?

— С Бернар май имате нужда от една нощ без децата, защото си много далеч от истината. Между нас няма нищо. — Канди хвърли по едно червено, бяло и зелено бонбонче към приятелката си. — Отчаяно се нуждаехме от Дядо Коледа и Джаксън спомена, че ще е в града за няколко дни. Помолих го да поеме ролята като услуга към семейството ми.

— Децата пристигат. — Стив подаде глава иззад касата на вратата. — Кога ще се появи *човекът в червено*?

— Кажим им, че пътува насам.

Канди стисна мислено палци. *Моля те не ме предавай, Джаксън.* Не го беше виждала от снощната им среща. Тази сутрин тоалетните ѝ принадлежности бяха акуратно подредени пред вратата ѝ. Надявайки се да избегне въпросите, които без съмнение се въртяха в главата му, дори не си направи труда да измие лицето или зъбите си, преди да тръгне към магазина. Облече се и излезе от хотела, колкото се може побързо, след това се освежи в банята на сладкарницата.

— Отричай колкото си искаш. Знам, че между теб и сексапилния господин Фрост става нещо. — Приятелката ѝ се запъти към вратата, където се блъсна в солидна стена.

— Да не би някой да спомена името ми? — Джаксън намигна на изненаданата жена.

— Аз... ъм... Канди... ние...

— Току-що обяснявах на Вирджиния, че си се съгласил да бъдеш Дядо Коледа. — Канди се притече на помощ на своята заекваща приятелка.

— Да, и аз казах колко щедро е това от ваша страна, особено след като миналата вечер споменахте, че нямате възможност да останете. — Тя завъртя очи по посока на шефката си. — Отивам да помогна на Стив с децата. — Направи реверанс, придържайки краищата на късата си зелена пола на елф.

— Приятелката ти наистина е сладка. — Джаксън се усмихна, докато Вирджиния подскочаше надолу по пътеката в червените си островърхи ботушки.

— Тя е забранена зона. — Канди отиде до шкафа и свали от закачалката затворена с цип торба за дрехи.

— Не ревнувай. Приятелката ти не ме интересува. Имам очи единствено за красивия елф, който е застанал точно пред мен. Който,

това го знам със сигурност, е абсолютно зашеметяващ и без *никакви дрехи*. — Джаксън се ухили широко, а очите му бяха пълни с толкова много страст, че покритите с шоколад череша върху поставката за охлаждане едва не се разтопиха.

Ама че наглост!

— Закъсна! — Канди му тикна калъфа. — Това е костюмът ти.

Мъжът отстъпи крачка назад.

— Чакай, наистина ли си мислиш, че ще мина през всичко това?

— Ако *някога* искаш да бъдеш отново неженен, ще вземеш тази торба и ще се преоблечеш в тоалетната... сега! — Децата чакаха, а и от липсата на сън не беше в настроение да спори.

Той остана неподвижен за няколко секунди и тогава, без никакво предупреждение, затвори вратата зад себе си. Грабна калъфа от ръцете ѝ и го хвърли върху работната ѝ маса.

Канди затаи дъх.

Очите му горяха от копнеж. Гръдният му кош се разшири, като че ли се опитваше да контролира дишането си.

Всеки нерв в тялото ѝ трептеше в очакване. Гласът в главата ѝ казваше да бяга, но въпреки това краката ѝ стояха като заковани върху пода. Чакаше... надявайки се Джаксън да я придърпа в прегръдките си.

Смехът на децата отекна откъм магазина и прекъсна мислите ѝ.

— Двамата с теб трябва да си изясним някои неща, които са доста неясни в главата ми, но очевидно, първо имам да свърша една работа. — Измъкна се от палтото си и отвори ципа на калъфа.

— Можеш да се преоблечеш... — Канди спря. Никакъв ли срам нямаше? Джаксън издърпа синята риза с дълги ръкави през главата си и свали черните си панталони. Застана пред нея само по черна тениска и подхождащи ѝ по цвят боксерки.

Бузите на младата жена пламнаха, но не можеше да откъсне поглед. Той беше красив, дори повече отколкото си спомняше. Тънката тениска беше плътно прилепнала към широкия му гръден кош. Краката му бяха дълги и мускулести. Ако Джаксън искаше да я накара да се почувства неудобно, беше успял. Неспособна да отдели очи от него, тя го наблюдаваше как обува червените панталони и плъзва ръцете си в палтото. Прикрепи натъпканата в торба възглавница, изпълняваща ролята на корем, и се започна неумело да закопчава копчетата по ръба от изкуствена кожа.

Панталоните му бяха къси, но не чак толкова, че ботушите да не ги прикрият. Палтото прилягаше плътно върху широките му рамене, а панталоните бяха приятно прилепнали към задника му. Канди пое дълбоко дъх и му подаде перуката и пухкавата бяла брада. Джаксън завъртя очи, докато слагаше фалшивата коса и довърши дегизировката си, като надяна падащата надолу червена шапка.

— Как изглеждам?

Със сигурност щеше да спечели децата, но някакво странно чувство присви стомаха ѝ, когато си представи малчуганите, борещи се с майките си кой да седне пръв в скута на Дядо Коледа.

— Точно като веселия стар Свети Ник^[1] — отвърна тя. *Но много по-секси!*

Джаксън потри облечените си в ръкавици ръце.

— Не се притеснявай. — Канди изчетка мъха от раменете му. — Ще се справиш. Знаеш как да очароваш хората, така че това не ти е проблем. Питай ги какво искат за Коледа, но *не* им обещавай, че ще им го донесеш. Болшинството хора в града изпитват затруднения, откакто ски лифтът затвори. Нямам желание родителите да ме гледат накриво, когато вървя из града.

— Без обещания. Разбрано.

— След това им дай по едно лакомство от тази чувал. — Подаде му огромен, червен чувал.

Джаксън надникна вътре и премлясна. Извади украсена торбичка, пълна със захарни бастунчета, пръчици и листенца имел, както и бонбонки, приличащи на царевични зрънца.

Канди го плесна през пръстите.

— Това е за децата. Вирджиния, *елфът*, ще занимава всички, които чакат на опашка, а Стив, *еленът*, ще прави снимки.

— А с какво ще е зает този малък елф тук? — Той подръпна червената ѝ велурена пола.

— Да пълни родителските стомаси с фъдж.

— Няма ли да е по-забавно, ако ти си Госпожа Коледа?

— Спри да говориш. — Канди го завъртя към вратата. — Слагай ръцете си върху този твой корем и кажи възможно най-доброто *Хо-хо-хо!*, което можеш.

Докато отваряше вратата, очите на Джаксън се разшириха и бузите му изгубиха цвета си.

— Канди, не мога...

Тя го блъсна напред по пътеката, преди да има шанс да се втурне към предната врата.

— Момичета и момчета, вижте кой пристигна току-що.

Бурните радостни възгласи и високите писъци почти го оглушиха. Джаксън с труд преглътна буцата в гърлото си.

— Хо-хо-хо — прошепна Канди зад него.

Той ѝ хвърли бърз поглед през рамото си.

— Какво?

Тя кимна към дългата опашка от деца.

— Хо-хо-хо — пресипнало каза Джаксън.

Младата жена го мушна с пръст в гърба.

— Хо-хо-хо! — повтори той с много повече ентузиазъм и децата отново закрещяха.

Сладкият елф стоеше до шумните малчугани, а не чак толкова сладкия елен посочи един огромен червен стол. Гирлянди и коледни играчки висяха, увити около низ от лампички, а ароматът на пресни шишарки изпълни ноздрите му. Изключително празнична сцена.

Джаксън седна на кадифеното кресло. Капчици пот се изтърколиха надолу по слепоочията му, а брадичката и бузите го сърбяха от изкуствената брада. Стисна ръкохватките на стола. Студена тръпка се спусна по гръбнака му. Когато Канди се обърна, за да се върне в пекарната, той поклати глава, надявайки се да разбере безмълвната му молба. Тя отпрати другия елф с махване на ръка и зае мястото на Вирджиния близо до опашката.

Стив беше застанал зад фотоапарата и Канди преведе първото дете през бариерата от червено въже. Малко момиченце с руси къдрици застана пред него, поставило ръка на хълбока си.

Джаксън му се усмихна.

— Как се казваш?

То се начумери насреща му. Беше грешка да приеме тази роля.

— Дядо Коледа — прошепна Канди, нервно потупвайки с пръсти краката си.

Джаксън провери панталоните си, очаквайки да види, че са се скъсали или че има потни петна по тях. Нищо! Отново погледна към Канди, която сочеше към малкото момиченце. Устните на детето бяха здраво стиснати. Очевидно не беше много щастлива от поведението му.

Помощ! Сви рамене и отново насочи вниманието си към Канди. *Какво не правеше както трябва?*

Младата жена завъртя очи и пристъпи напред.

— Дядо Коледа, това е Минди. — Повдигна малкото момиченце и го постави в скута му.

— О, точно така! — Джаксън широко се усмихна на детето. — Извинявам се. Днес Дядо Коледа е малко бавен.

— Няма нищо, Дядо Коледа. Канди ни каза, че не си се чувствал добре. Когато съм болна, аз също се чувствам уморена. — Минди се размърда върху коляното му.

Канди му намигна окуражително след трудното начало.

Минди бърбореше за това, което искаше за Коледа, и Джаксън се настани по-удобно на стола. Всеки път, когато хвърлеше поглед към редицата от чакащи деца, Канди му се усмихваше мило.

Децата идваха и си отиваха. Болшинството се сядаша в скута му, но няколко бяха прекалено притеснени и избраха да застанат прави до крака му. Еленът правеше снимка след снимка, докато Джаксън не започна да си мисли, че едва ли ще може да вижда отвъд дребната точка от заслепяваща светлина.

За негова изненада, в гърдите му се настани тъга, когато опашката намалая. Джаксън слагаше писмо след писмо в торбата си, опитвайки се да запомни различните коледни желания. Даваше лакомствата и пожелаваше на всеки весели празници. Кой можеше да предположи, че два часа щяха да се изнижат толкова бързо?

До момента, в който последното дете се настани в скута му, вече беше усъвършенствал своето *Хо-хо-хо!* Името ѝ беше Кларис, каза му тя, и беше на пет. Поколеба се, преди да заговори отново, хапейки долната си устна и избягвайки да го погледне в очите. Джаксън ѝ подсказа някои от играчките, които другите деца бяха поискали, въпреки че не беше чувал никога преди това за тях. Когато малкото момиченце отново проговори, желанието ѝ го хвана напълно неподготвен.

— Искам си татко — каза тя.

Джаксън я изгледа косо.

— Искаш да ти донеса татко за Коледа?

— Не, глупав Дядо Коледа! — Кларис спря да дъвче устната си, за да се усмихне. — Искам си *моят* татко. Той е зает с работата си и не

може да си идва у дома, за да ме завие. — Тя се наведе по-близо към него и прошепна: — Мама не може да пее като татко. Той издава много смешни звуци.

— Аз... ъъм... — Джаксън хвърли поглед към Канди, която си приказваше с висока, тъмнокоса жена. В очите ѝ се четеше същата тъга, като в тези на момиченцето. Провален брак? Какво, за Бога, можеше да каже? — Сигурен съм, че баща ти скоро ще ви посети.

Кларис се намръщи.

— Татко трябваше да си намери още една работа, защото нямаше достатъчно коли. Сега се прибира у дома късно. Мама е тъжна и плаче много. — Сълзи напълниха красивите ѝ зелени очи. — Ако донесеш на татко малко коли, той ще може да се прибира у дома както преди.

Джаксън не можеше да я разбере напълно, освен че баща ѝ очевидно работеше на две места и се прибираше късно у дома. Не знаеше какво да каже. Трябваше ли да излъже и да ѝ разбие сърцето? Или да ѝ каже истината и така да ѝ разбие сърцето?

— Ще направя всичко възможно. — Насили се да се усмихне.

Кларис го прегърна и побърза да се присъедини към майка си.

Когато Джаксън стана от стола си, Стив го потупа по гърба:

— Децата те харесаха страшно много.

— Предполагам. — Въздъхна тежко, докато малката сладурана отиваше към вратата. Тя се обърна и размърда пръстчета си. Махна ѝ в отговор.

— Видя ли, казах ти, че децата не хапят. — Канди му се усмихна широко. — Беше страхотен. Освен това, аз си знаех, че така ще стане.

— Това ми липсваше — отвърна ѝ младият мъж. — Винаги си имала вяра в мен много повече, отколкото всеки друг. — Хвана бузите ѝ в дланите си и леко я целуна по устните. Червеното въже се изплъзна от ръцете на Канди. Очите на Стив едва не изскочиха от орбитите си. Джаксън ѝ намигна: — Малко съм уморен. Ще имаш ли нещо против, ако изчезна за известно време?

— Ъъм... разбира се, че не. Работата на Дядо Коледа приключи за днес. — Отговорът на младата жена дойде като шепот.

— Страхотно. — Той нежно стисна ръката ѝ. — Беше ми приятно да работя с теб, Стив. — Потупа елена по гърба. — Утре по същото време?

Прехвърли чувала на Дядо Коледа през рамо и се отправи към пекарната. Обърна се и погледна посетителите, които все още се мотаеха из магазина. Всички бяха усмихнати, но очите им казваха друго, точно като на Кларис и майка ѝ. Джаксън усещаше огромна тежест в гърдите си — знаеше, че семейството на малкото момиченце не беше единственото, което страдаше заради тежката икономическа криза.

---

[1] Първообраз на Дядо Коледа. Свети Никола, роден и живял трети — четвърти век във византийската провинция Кападокия, днешна Турция. Той станал епископ много млад. Останал е в историята като благороден, щедър, дълбоко религиозен и посветен на църквата човек. Дарил цялото си богатство на бедните и онеправданите. В памет на неговата щедрост е останала традицията хората да си разменят подаръци. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Канди усили звука на CD плейъра и коледните песни заглушиха тревожните мисли в главата ѝ. Не искаше да мисли повече за Джаксън. Прекара последните няколко часа единствено в разсъждения за него и това как кратката им целувка я беше оставила разтреперана. Без да споменава въпросите на Стив и Вирджиния.

След като и последното дете напусна магазина, настроението на Джаксън изведнъж се беше променило. Нещо се беше случило и сега никой не знаеше къде се намира той. Канди излезе от сладкарницата и се отправи към хотела, надявайки се да го намери там, но откри, че е изчезнал.

Когато се върна, се оказа, че няма много работа, и тъй като оставаше само час до края на работния ден, изпрати Вирджиния и Стив да си ходят. Беше ѝ нужно време, за да подреди мислите си. След завръщането на Джаксън, чувствата ѝ бяха полудели. Силното ѝ желание да се държи на разстояние се беше изпарило много бързо предната вечер. А днес, нежността, с която се отнасяше към децата, разруши стената, която бе изградила около сърцето си.

По дяволите, защо просто не подписа документите за развода и не го остави да си тръгне? Наистина ли си мислеше, че може да е около него, без мечтите ѝ от първата им брачна нощ отново да се съживят? Та той дори не си спомняше случилото се! Защо да се самоизмъчва?

След като бисквитите за певците на коледни песни бяха украсени, опаковани в кутии и оставени в залата, където щяха да се събират, Канди нареди съставките за шоколадовите плочици върху работната си маса. Наряза шоколада на парченца и го пушна в тенджерата на водна баня, бъркайки непрекъснато. След като добави и пълнежа, изля сместа върху хартия за печене да се охлади.

Следващи в списъка ѝ бяха шоколадова торта и къдриви бонбонени панделки. От тонколониите се носеше *Santa Claus Is Back In Town* в изпълнение на Елвис. Канди пригласяше на припева и

танцуваше из помещението, като пляскаше с ръце над главата си и поклащаше ханша си.

— Не бих имал нищо против да мина през комина ти в Коледната нощ.

Младата жена замръзна. Бузите ѝ почервеняха, когато се обърна и видя Джаксън да стои в рамката на вратата. Очевидно беше забравила да заключи входната врата. Спусна се към CD плейъра и намали звука.

— Хей, не спирай заради мен. Точно се наслаждавах на представлението. — Той се ухили дяволито.

— Къде беше? Когато не се появи в хотела, се притесних.

— Отидох да се поразходя. — Джаксън направи пауза. — Помисли си, че съм си събрал багажа и съм си заминал, без да ти кажа? Нали *ти* направи точно това?

Спомнил си е! Канди махна шоколадовата смес от котлона, а ръката ѝ, хванала дръжката, трепереше. Не искаше да говори за онази нощ, особено когато той беше прав.

— Колко дълго възнамеряваш да отбягваш семейството си?

— Вероятно те дори не знаят, че съм тук.

— Убедена съм, че Вайълет или Сам са споменали, че си отседнал в хотела. Не можеш вечно да се криеш от тях.

Той поклати глава.

— Не съм тук да говорим за семейството ми. Искам да поговорим за първата ни брачна нощ. Каза ми, че съм припаднал.

— Точно така стана. — Канди се пресегна за ситото и изсипа в него какао на прах и брашно. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване.

— Добре, значи не си излъгала за това, но забрави да споменеш онази част, когато се съвзех. — Мъжът потопи пръста си в купата и бавно облиза сместа. — Помогна ми да изтрезнея, като ми донесе храна и кафе. Оттам нататък нещата са ми все още като в мъгла...

Канди чукна едно яйце в ръба на купата и едва не изпусна черупките вътре. Затаи дъх, незнаеща в каква посока щяха да поемат мислите на Джаксън.

Той отново потопи пръста си в шоколадовата смес. Но вместо да го оближе, размаза лепкавата субстанция върху устните ѝ. Преди да успее да го попита какво, по дяволите, прави, той се наведе и прокара език по тях.

Коленете ѝ се разтрепериха. Лъжицата се изхлузи от пръстите ѝ и падна в купата. Мъжът засмука долната ѝ устна, след това провря езика си в устата ѝ, изучавайки я предизвикателно. Една задъхана въздишка се отрони от устните на Канди. Съпротивата ѝ рухна и тя се отдаде на желанието си, прокарвайки пръсти по твърдите, топли мускули на гръдния му кош.

Внезапно Джаксън се отдръпна и се загледа в Канди, но погледът му не беше фокусиран, все едно наистина не я виждаше. Мъжът пред нея изглеждаше като че ли се беше отнесъл нанякъде... беше почти като изгубен. Минаха няколко мига, но той все още не казваше нищо.

— Джаксън... — Звукът на гласа ѝ изглежда го извади от трансa му.

— Ние сме женени — промълви.

— Да, това вече го дискутирахме снощи.

— Не, имам предвид, че консумирахме брака си... няколко пъти. Онова... ние... е истинско. Не можех да си спомня нищо за онази нощ, но откакто пристигнах — откакто съм с теб — имам някакви проблясъци. До днес те нямаха никакъв смисъл. Разхождах се с часове и видях този град така, както никога не съм го виждал преди. След това тези спомени изскочиха в главата ми. — Той се взря в очите ѝ. — Защо не ми каза истината?

Да крие от Джаксън това, че бяха правили любов, ѝ изглеждаше добра идея по онова време. Не се очакваше от него да си спомня.

— Мислех си, че така е най-добре — промълви тя.

— Портиерът в хотела ни донесе като сватбен подарък ягоди, покрити с шоколад. Доста се забавлявахме с тях.

Бузите на Канди отново почервеняха.

— След като намазах устните ти с шоколад и те целунах, всички онези сладки спомени се върнаха. — Усмихна се широко. — Бих искал да получа повече от тези шоколадови целувки.

Тя сграбчи ръба на плота, когато пристъпи към нея.

— Знаех си, че ще те намеря тук.

Джаксън спря и очите му се разшириха. Канди надникна над рамото му и видя по-малкия му брат Джоузеф да стои на вратата.

— Здравсти, Канди. Онези бисквити бяха великолепни. Цялата група много ги хареса. Благодаря ти.

— Радвам се, че са се харесали на всички. Приключихте ли с пеенето на коледни песни?

— Преди около час. — Джоузеф отново насочи вниманието към брат си. — Щеше да дойдеш тук и да се изнесеш от града, без да се обадиш на семейството си, на ли?

Джаксън прокара ръка през косата си.

— Не мислех, че има смисъл.

— Ти не си *мислел*?! Типично за теб, загрижен само за себе си.

Погледът на Канди шареше между двамата мъже — Джаксън беше съвсем малко по-висок от брат си. Тягостно напрежение изпълни помещението. Последното нещо, от което имаше нужда, беше двамата да се скарат и да се затъркалят по пода й.

— Джаксън е доста зает заради мен — играе ролята на Дядо Коледа и ми помага с печенето. — Посочи към купата върху работната си маса.

— Не е необходимо ти да го извиняваш, Канди — отбеляза Джоузеф. — Очевидно е, че не е дошъл тук, за да се види със семейството си. Едва ли сме му приоритет. Както не бяхме и през последните седем години.

— Не е истина... — Младата жена направи опит да го оспори, но Джаксън сложи ръката си върху нейната.

— Благодаря, Канди, но не си губи времето. Брат ми няма да те чуе. Той предпочита да вижда само едната страна — неговата. — Джаксън удари с длан по плота, от което купата издрънча. — Ето защо не се върнах у дома. Искях да избегна този спор.

Джоузеф стисна ръцете си в юмруци. Отвори уста да заговори, но Канди го сряза:

— Престанете да се държите като деца! Вие сте мъже... братя! Забравете за миналото и се опитайте да мислите за бъдещето.

По-младият мъж поклати глава.

— Не дойдох тук, за да се карам с теб, Джаксън. Просто исках да видя големия си брат. Липсваше ми, човече!

Другият мъж погледна към Канди. Тя се усмихна и кимна към Джоузеф. Джаксън отново извърна очи към брат си.

— Не дойдох да те видя, защото мислех, че няма да ме приемеш. Когато си тръгнах, ти трябваше да се оправяш с бъркотията. Мама

беше разстроена, а татко — бесен. Трябваше да заемеш моето място в семейния бизнес. Не трябваше да ти причинявам това. Съжалявам.

— Обичам да работя с коли. Винаги съм го обичал. Истината е, че се чувствах някак си щастлив, когато замина. — Джоузеф разпери ръце пред себе си. — С години се опитвах да покажа на татко, че мога да се справя с тази работа, но той така и не промени мнението си. Ти беше първородният, този, който трябваше да тръгне по неговите стъпки. Той никога нямаше да ми отстъпи бизнеса, ако не беше заминал.

Джаксън се разсмя.

— Значи си дошъл да ми благодариш?

— Нека не насилваме нещата. — Джоузеф се обърна към младата жена. — Ще имаш ли нещо против да отвлека брат си за известно време? Имаме много да навакваме.

— Разбира се, че не. И без това ме бавеше. — Тя махна с ръка. — Вие двамата тръгвайте.

— Благодаря — изрече беззвучно Джаксън.

Докато двамата излизаха от пекарната, той хвърли бърз поглед през рамо и ѝ намигна.

Канди въздъхна тежко. Малка част от нея искаше да върне времето назад, преди Джоузеф да ги прекъсне. Какво ли щеше да се случи? Колко ли далече щяха да позволят на миналото им да ги отведе? Сърцето ѝ затрептя при тази мисъл.

По дяволите! Трябваше да спре! За него миналото беше свързано само със секс. Не я обичаше тогава и със сигурност не я обичаше сега. Джаксън беше дошъл тук, за да се разведат, не да се съберат отново.

Изля шоколадовата смес за тортата в тава, постави я във фурната и нагласи таймера на един час.

СЕДМА ГЛАВА

Умението да разбира жените никога не е било силна черта на Джаксън, а когато ставаше въпрос за Канди, се чувстваше направо безпомощен. Предишната вечер му беше дала благословията си да се види с брат си и оттогава го избягваше. След като се сбогува с Джоузеф във фойето, тръгна да я търси. Искаше да сподели помирението с брат си с нея.

Нямаше никакви признаци да е в магазина. Лампите бяха изгасени, а вратата — заключена. Когато провери стаята ѝ в хотела, никой не му отвори. Или не искаше да говори с него, или не си беше вкъщи. Последното го разстрои много повече, отколкото беше склонен да си признае. Беше лежал буден цяла нощ, за да може да чуе стъпките ѝ в коридора. По закон, Канди му принадлежеше. Бяха женени, въпреки че никой не го знаеше. Бяха изминали седем години, тя със сигурност си имаше гадже. Беше прекалено красива, прекалено специална, за да няма мъж до себе си или дори няколко, които да се надпреварват за вниманието ѝ.

Самата мисъл някой друг да бъде в интимни отношения със съпругата му караше стомаха му да се свива на топка. *По дяволите!* Нарече ли Канди своя съпруга току-що? Не можеше да мисли за нея по този начин или да позволи на чувствата, които отдавна беше погребал дълбоко, да се появят отново на повърхността. Джаксън сложи брадата на лицето си и подпъхна шапката на Дядо Коледа около ушите си.

Би трябвало да се концентрира върху бизнес сделката им, но не можеше да спре да се пита къде е отишла Канди, след като е затворила магазина. Когато не се появи на закуска в хотела, почувства как нещо се бунтува в стомаха му. Дори сега, докато се подготвяше да поздрави децата, тя все още не бе дошла на работа. Беше сигурен, че Вирджиния знае къде е. Личеше си от начина, по който отбягваше въпросите му. Но ако наистина знаеше, не го казваше.

Две минути преди Джаксън да излезе и поздрави момчетата и момичетата, Канди се втурна през вратата. Бузите ѝ бяха зачервени и

можеше да се закълне, че в очите ѝ имаше сълзи.

— Къде беше? — Той дръпна брадата от устата си.

— Не е твоя работа.

Младият мъж направи гримаса при звука на резкия ѝ тон.

— Технически е моя. Имаме едно парче хартия, което го доказва.

— Не започвай пак, Джаксън. Не съм в настроение да се разправям с теб точно сега. — Тя метна чантата си в един шкаф и отвори гардеробчето, за да извади костюма си на елф. — Децата чакат.

Той намести брадата върху лицето си, опитвайки се да открие в очите ѝ отговорите на въпросите, които не смееше да зададе.

— Тръгвай, аз идвам след минута. — Канди махна с ръка към вратата.

Мъжът отвори вратата и извика гръмогласно:

— Хо-хо-хо!

Щастливи, децата го посрещнаха с радостни възгласи и следващите два часа в скута му се качваха едно след друго всякакви малки човечета. Няколко нови лица се бяха смесили с вече познатите. Много от тях се бяха върнали, за да донесат писма, които били забравили предния ден, докато няколко от малчуганите споделиха, че са се върнали само за да го видят. Ако само Канди се чувстваше по същия начин! Джаксън хвърляше крадешком по някой поглед в нейната посока, но тя винаги изглеждаше заета с разговори с родителите.

След като представлението на Дядо Коледа приключи, той я притисна в ъгъла на пекарната.

— Ядосана си ми, това го разбрах. Извинявам се, каквото и да съм направил.

Канди го бутна в гърдите.

— Знам, че ти е трудно да го повярваш, но животът ми не се върти около теб. — Тя закачи костюма си на елф в гардеробчето и мушна краката си в спортни зимни ботуши. — Наистина ли си мислиш, че всички тези години съм крачила притеснено напред-назад, очаквайки да се върнеш? — Затръшна вратата на шкафа. — Е, не съм го правила. Имам много неща повече, за които да мисля в живота си, освен за теб и за проклетото брачно свидетелство.

Вирджиния, застанала до вратата, ахна и остана с отворена уста.

Канди се провря покрай Джаксън и наметна палтото си.

— Имам среща — обясни тя на приятелката си. — Имаш ли нещо против да се погрижиш за нещата тук?

— Разбира се, няма проблем. Ще се видим ли на кулинарната вечер довечера?

— Със сигурност. Вече занесох бисквитите, кокосовите сладки и шоколадовите трюфели в ресторанта. — Канди погледна през рамо и срещна очите на Джаксън. — Трябва да тръгвам. — И изчезна през вратата.

Мъжът поклати глава.

— Какво, по дяволите, ѝ става?

Вирджиния завъртя очи.

— Очевидно знаеш много повече от мен.

Джаксън предпочете да си замълчи, знаейки, че Вирджиния има предвид дочутия коментар за женитбата им. Ако съпругата му искаше да даде подробности на приятелката си, това си беше нейна работа.

Вирджиния се върна отпред на касата, а Джаксън бързо свали костюма на Дядо Коледа. Когато излезе на заснежения тротоар, внимателно разгледа улицата. Младата жена не се виждаше никъде.

Щипещият въздух охлади бузите му, но действителността го беше зашлевила през лицето много по-жестоко. Хората бързо влизаха и излизаха от магазините, стиснали кутии с подаръци под ръка. Деца се смееха и замеряха със снежни топки своите братя и сестри. Този град му беше липсвал. Но най-много от всичко му беше липсвала Канди и той я искаше обратно в живота си.

Канди приглади с ръка дългата си три четвърти рокля. Острото деколте, дългите ръкави и тайорната кройка на горната част, спомагаха още повече за издължаващия силует. Тюркоазният ансамбъл беше импулсивна покупка, докато беше в големия град този ден.

Не трябваше да харчи така безразсъдно, особено със задаващата се финансова криза. Колин ѝ съобщи лошата новина по време на сутрешната им среща. Намалването на разходите беше неизбежно. Единият, а най-вероятно и двамата ѝ служители, трябваше да бъдат освободени след зимата.

Брат ѝ предложи алтернативно решение, но Канди го отряза. За хотела не можеше да става и дума. Точно тогава разговорът им се

превърна в скандал и тя излетя от офиса му. След това целият ѝ ден тръгна с главата надолу.

След като се развика на Джаксън и се изпусна за сватбата им пред Вирджиния, Канди избяга в големия град да купи запаси за пекарната, и съвсем случайно мина покрай витрината, на която беше изложена тюркоазната рокля. Пластмасовият манекен се усмихваше щастливо, все едно изобщо не се интересуваше от света. Тя копнееше да се чувства точно като него.

— Харесва ми роклята ти. — Вирджиния стана от мястото, където семейството ѝ лакомо поглъщаше храната си. — Нова ли е?

— Да, сглупих като си помислих, че всичките ми тревоги ще изчезнат, ако притежавам тази рокля. Ето какво се получава, когато си говориш с кукла от витрината. — Канди отпи от топлия сайдер.

— Ако проблемите са свързани с мъж, не мисля, че има за какво да се тревожиш. Изглеждаш изключително секси. — Вирджиния се наведе по-близо. — Като говорим за мъже, какво става между теб и Джаксън? Знаех, че имате общо минало, но никога не си споменавала женитба.

— Дълга история. Можем ли да поговорим за това утре?

— Разбира се.

— И, моля те, не споменавай нищо. Никой не знае.

— Дори и Андрю?

Канди поклати глава:

— Знам, аз съм ужасен човек.

— Не, не си. Но ще се наложи да решиш кой мъж искаш, защото Андрю е влюбен до уши и определено много си пада по тази рокля. — Вирджиния се намръщи по посока на семейството си. — Няма ме за пет минути и единият от тях вече е покрит с храна, вместо да я яде. — Постави ръката си върху тази на Канди. — Ще се видим по-късно.

Веднага щом Вирджиния си тръгна, Андрю се приближи и я целуна по бузата.

— Здравей! Изглеждаш поразително.

— Благодаря. Ти самият изглеждаш страхотно. — Тя прокара ръка по ревера на сакото му. — А също и звучиш много по-добре.

— Два дни отпуск, много течности и почивка и ларингитът е почти изчезнал. — Прокара пръсти по ръката ѝ от рамото до лакътя. — Липсваше ми.

Канди се усмихна, изненадана, че не изпита никакви емоции при този негов нежен жест. Имаха връзка. Е, Андрю вярваше, че имат връзка, въпреки че тя го държеше на разстояние. Той искаше повече, а понякога и тя желаше същото, но беше омъжена жена. Клетвите, които беше дала, бяха законни и обвързващи.

Андрю можеше да има всяка жена в града. Беше наистина великолепен, висок и мускулист. Като се вземеха предвид превъзходния му характер и грижовна натура, той беше перфектен... за някоя, която вече не беше омъжена. Не можеше да се преструва пред него повече. Заслужаваше да разбере истината.

— Трябва да ти кажа нещо. — Канди спря за миг, когато *той* улови погледа ѝ, докато разговаряше с Вирджиния и семейството ѝ. Студена тръпка мина надолу по гръбнака ѝ.

Джаксън се извърна към нея, а тя бързо насочи вниманието си към черно-белите плочки на пода.

— Добре ли си? — Андрю я докосна по бузата. — Тъкмо щеше да ми кажеш нещо?

— Аз... ъм... Ти също ми липсваше. — Тя наклони глава и преднамерено задържа погледа му.

— Музика за ушите ми. — Придърпа я по-близо до себе си и тя се мушна в сгъвката на рамото му.

Но Канди не искаше да си играе с чувствата му. Той заслужаваше много повече. Знаейки, че това е правилното нещо, което трябва да направи, тя се освободи от прегръдката му. Внимателно наблюдаваше Джаксън, докато той бавно си пробиваше път през залата, но все някой от старите му приятели, които искаха да си припомнят миналото, го дръпваше настрана.

Когато най-накрая застана пред тях, не свали погледа си от нея, но заговори компаньона ѝ.

— Андрю Хейли, нали? — Протегна му ръка.

Двамата се здрависаха.

— Джаксън Фрост. — Андрю наклони главата си на една страна. — Какво ви води в градчето ни?

— Канди не ви ли е казала? — Джаксън повдигна вежди. — Имах работа в града и когато разбрах, че тя се нуждае от Дядо Коледа, ѝ се притекох на помощ.

Хейли присви очи и я погледна:

— Той носи моя костюм?

На Канди ѝ се прииска да пропълзи под някоя скала и да се скрие там.

— Ти беше болен, а аз не можех да разочаровам децата. Никой друг не беше свободен.

— Е, вече се чувствам по-добре. Благодаря ви, Джаксън, за заместването, но вече не се нуждаем от вашите услуги.

— Обещах на Канди четири дни и стриктно ще се придържам към договора ни. Не възнамерявам да я разочаровам някога отново.

Тя рязко повдигна глава нагоре и се взря напрегнато в Джаксън. Той посрещна погледа ѝ със същата настойчивост.

Андрю постави ръката си на кръста на Канди, все едно заявяваше правото си на собственост.

— Това е много галантно от ваша страна, но тя вече има мен и аз никога не съм я предавал.

Джаксън се намръщи и изпъна рамене, готов да отговори. Младата жена сложи ръце върху гърдите им и ги блъсна на различни страни, в опита си да постигне някакво разстояние между тях. Дланта ѝ върху гърдите на Джаксън потръпна от топлината, която се разля нагоре по ръката ѝ.

— Андрю, мисля, че е най-добре да оставим Джаксън да бъде Дядо Коледа до края на седмицата. — Канди се насили да се усмихне. — Децата го обожават и веднага ще усетят, ако някой друг заеме мястото му.

— Така е. Децата са много умни — Джаксън кимна. — Ще станат подозрителни, а ние не бихме искали това да се случи.

Канди сбърчи нос. Какъв беше той? Специалист по децата след само два дни в ролята на Дядо Коледа?

— Добре — съгласи се другият мъж, но ако се съдеше по здраво стиснатите му устни, не беше щастлив от това. Плъзна ръката си около кръста на младата жена и я придърпа към себе си.

— Можем ли да поговорим насаме за минута? — настоя Джаксън.

— Ако искаш да дискутираме някакви бизнес дела или ролята ти като добрия старец, предпочитам да изчакаме до утре. — Канди трябваше да бъде ясна и решителна. Налагаше се Джаксън да разбере,

че вече не му е на разположение. — Тази вечер е за забавление и срещи с приятели.

Здраво стиснатата му челюст се стегна още повече.

Тя потупа Андрю по ръката.

— Хайде да си намерим места, докато все още има свободни.

Мъжът се усмихна.

— Нямам търпение да опитам шоколадовите трюфели, които си донесла за мен.

Джаксън им кимна, когато минаха покрай него, и направи както го беше помолила. Остави я на мира до края на вечерта. Не се появи и на закуска на следващата сутрин. Всъщност, не се появи, докато не оставаха само десет минути до появяването му като Добрия старец.

Преоблече се в малката тоалетна и почти не обърна внимание на присъствието ѝ, докато дете след дете сядаха в скута му. Изигра си ролята съвършено. Единственият човек, който беше наясно с напрежението помежду им, беше Вирджиния.

— Какво ви става и на двамата? — попита тя Канди, докато ѝ помагаше да почисти пекарната.

Джаксън си беше тръгнал, без да каже и дума, когато двата му часа бяха приключили, и тъй като в магазина вече беше тихо и спокойно, след като децата си бяха отишли, бе освободила Стив порано, за да направи някои последни покупки преди Коледа.

— Мислех си, че ще се скарате снощи в ресторанта — продължи Вирджиния. — Джаксън изглеждаше наистина ядосан, след като те видя с Андрю. И цялото това мълчание днес. И двамата ме подлудяват. Очаквам всеки момент да избухне бомба.

Канди грабна метлата и започна да мете.

— Значи ставаме двама. Имам чувството, че когато съм около него трябва да внимавам много какво казвам или правя. Като деца прекарвахме толкова много време заедно. Тогава можех да разчета всяка негова емоция, а сега изобщо не мога да го разбера. Появява се и иска развод, разказвайки ми за онази важна бизнес сделка, която не може да чака. Флиртува с мен, а след това ме игнорира. — Младата жена поклати глава. — Андрю ме разпитва какво става между мен и Джаксън.

— Каза ли му за брака ви?

— Защо? Вдругиден ще подпиша документите и Джаксън ще си тръгне. И никой нищо няма да узнае! Тогава, най-накрая, ще мога да се концентрирам върху една *истинска* връзка с Андрю.

— Обичаш ли го?

Канди спря по средата на едно замахване, стискайки метлата още по-силно.

— Това беше много отдавна. Бях млада и наивна. Вече не обичам Джаксън.

Приятелката ѝ повдигна вежди:

— Не говорех за него.

— О! Аз... съм... много харесвам Андрю. Веднъж като приключи с развода си, ще можем да продължим напред.

— Мислиш, че ще бъде толкова лесно да забравиш Джаксън?

Канди не отговори, защото, гледайки въпросително повдигнатите вежди на приятелката си, вече знаеше отговора.

ОСМА ГЛАВА

Джаксън беше прекарал последния час в парка Редфорд Фолс, седнал на една дървена пейка, от която задникът му направо замръзна. Беше отворен целогодишно, като пътеките предлагаха на скиорите и пешеходците алтернатива за спортуване, особено откакто бяха затворили ски лифта. Тълпи от туристи се стичаха там през пролетта и лятото. Хората идваха от близо и далеч, за да видят грандиозните водопади и да си устроят семеен пикник.

Би трябвало градът да процъфтява, но се оказа точно обратното. Болшинството от собствениците на магазини, с които беше разговарял през последните няколко дни, му бяха обяснили, че зимният сезон е труден. Парите, спечелени през останалите три сезона, отиваха да покрият високите сметки за отопление. Много от тях се справяха някак си, докато на други им беше много трудно; включително и на Канди.

След вечерта, когато наваксваха с Колин в заведението, Джаксън беше научил за финансовите проблеми на Канди. Днес изпитваше вина. Беше позволил на приятеля си да пие прекалено много, след като беше разбрал, че Канди не само притежава „Шоколадовите вкуسنоти на Кейн“, но и „Редфорд Фолс Ин“. Количеството водка беше отворило здраво стиснатите устни на банковия мениджър. Канди се нуждаеш от чудо, за да се спаси от дълговете.

Защо *гаджето* ѝ не и заемеше парите? Ресторантът, с постоянната си клиентела, очевидно не беше сред бизнесите, изпитващи затруднения. Подозренията на Джаксън за други мъж в живота ѝ се бяха потвърдили. Канди и Андрю бяха близки. Когато ги видя заедно в ресторанта, кръвта му кипна.

Разяждащото го чувство му припомни колко много му е липсвала. Единствената причина да отиде на кулинарната вечер беше, за да я види. Не беше очаквал да го отхвърли и да наблюдава как Андрю я опипва цяла вечер.

След като Канди не му обръщаше никакво внимание, той напусна заведението и се озова във фойето, където удави мъката си в

алкохол в компанията на Колин. А после, тежестта, която притискаше сърцето му, го накара да се държи като загубеняк този следобед. Всеки път, когато погледнеше Канди, си я представяше с Андрю.

Защо тогава отново отиваше към магазина за шоколадови вкуснотии? След по-малко от 24 часа щеше да напусне този град и да подпечата края на връзката си с нея. Не можеше просто да изчезне, без да обясни своята част от историята.

Вратата беше заключена, но след настоятелното му чукане, Канди му отвори.

Когато го видя се намръщи:

— Какво правиш тук? Минава десет.

— Мога да те попитам същото. Спиш ли някога и имаш ли социален живот? — Неподходящ въпрос. Още една картина на Канди и Андрю мина през съзнанието му.

— Обикновено вече съм приключила по това време, но по-рано ходих да гледам парада. Имам да правя шоколадов мус, преди да си тръгна за къщи.

— Имаш ли нужда от помощ? — Джаксън изрита снега от стъпалото, очаквайки отговора и молейки се да му позволи да влезе.

— Разбира се — тя отстъпи встрани, после заключи вратата след него.

Мъжът закачи палтото си в гардеробчето и я последва в пекарната. Седна на стол срещу нея. Мислеше си, че е добре да остави някакво разстояние помежду им. Изглежда, че когато ставаше въпрос за Канди и шоколад, го обземаха нечисти помисли.

— Какво мога да правя? — попита той.

— Сериозно ли говориш? Наистина ли искаш да ми помогнеш? Мислех си, че търсеше начин да влезеш, за да можеш да се извиниш за това, че днес се държа като задник.

— Ааа, съпругата ми ме познава толкова добре!

— Спри да ме наричаш *така*!

— Защо? Ти наистина *си*, а и на мен някак си ми харесва как звучат тези думи.

Канди бутна една купа и ръчен миксер към него. Последваха ги два белтъка и крем тартар.

— Разбъркай ги, а след това добави и захарта.

— Разбрано. — Докато Джаксън разбиваше сместа, Канди смеси сметана, захар и ванилия. — Не искам да се извинявам за днес. — Прокара ръка през косата си. — Миналата вечер излязохме да пийнем с Колин. Цял ден имам чувството, че в главата ми има парен чук. Изненадан съм, че успях да се справя с ролята на Дядо Коледа.

— Това обяснява защо Колин не е отишъл на работа днес. — Тя спря и се намръщи, все едно съжеляваше, че е споменала името на брат си. — Искаше да говориш за нещо с мен в ресторанта.

Джаксън я погледна, но Канди остана съсредоточена върху съдържанието на купата пред нея.

— Срецнах се със семейството на Джоузеф.

— Това е чудесно. Толкова се радвам, че отново сте заедно.

— Представи ме на дъщеря си и зяпнах от изненада.

Канди рязко повдигна глава.

— Защо?

— Първия ден, когато бях Дядо Коледа, едно малко момиченце, което се казваше Кларис, седна в скута ми и каза, че иска баща си за Коледа. — Джаксън си припомни тъгата, която изпита за малкото момиченце. — Сподели, че той работел на две места и вечер не се прибира, за да я завие.

Канди извади шоколадов сос от хладилника.

— Ето защо се държеше толкова странно, след като тя си тръгна.

— Тя докосна някаква струна. — Джаксън се вгледа във върховете на разбитите белтъци в купата си. — След това, снощи, брат ми ме запозна с дъщеря си — Кларис. Бях поразен. Джоузеф ми каза, че бизнесът му върви добре. Излъга ме.

Канди се наведе през масата, загреба няколко лъжици от съдържанието на купата му и ги добави към своята смес.

— Той не е единственият, който крие тайни от мен. Ти не ми каза, че притежаваш хотела. — Джаксън бутна съда през масата.

— Не си ме питал.

— Попитах те защо живееш там. Можеше да споменеш, че е така, защото притежаваш мястото.

— Вайълет и Сам имаха проблеми с грижите за имота. Не можех да позволя да го изгубят. Те са ми като второ семейство. — Добави бита сметана в купата, като избягваше да го погледне в очите. — Обичах да работя там, когато бях по-малка, почти толкова, колкото да

бъда тук с баща ми. Когато чух за неприятностите им, използвах спестяванията си, за да купя хотела.

Джаксън подбра много внимателно следващите си думи.

— Да ръководиш два бизнеса трябва да е трудно, особено по това време на годината. Ако имаш нужда от някаква помощ, аз имам достатъчно пари.

— Не ми трябва подаянията ти. Справям се и сама.

— Можеш да помислиш за нещо като заем...

— Не искам нищо от теб! — Канди тръшна купата върху масата и течността се разплиска по стените ѝ.

Джаксън въздъхна и отклони разговора в друга посока, надявайки се да намери някоя по-безопасна тема.

— Значи, ти и Андрю... Сериозно ли е?

— Имаме връзка, ако това е, което питаш.

— Правили ли сте...

— Правили ли сме какво? — Тя спря да разбърква пухкавия мус.
— Любопитен си дали сме правили секс?

Джаксън в действителност не искаше да чуе отговора ѝ, но трябваше да знае. Затова кимна.

— Не. Аз съм омъжена жена. Не съм нарушила клетвите си.

Облекчението го заля подобно на кофа студена вода.

— Обзалагам се, че ти не можеш да се похвалиш със същото — измърмори Канди.

— Аз... ами...

Тя вдигна ръка.

— Не ми казвай. — Отпусна рамене и се вгледа в чашите за парфе върху плота.

— Не знаех, че съм женен. — Джаксън поклати глава.

— Разбирам. — Треперещият ѝ глас говореше друго.

— Всъщност, дойдох тук тази вечер, за да ти споделя някои неща.

Канди хвърли бърз поглед към него.

— Тогава не трябва ли да отидеш до църквата?

— Забавна си. — Джаксън ѝ намигна. — Искях да ти благодаря, че ми позволи да бъда самия себе си. — Когато тя се намръщи, той продължи. — С теб никога не ми се е налагало да се преструвам. Не трябваше да бъда футболният герой или човекът, който семейството ми

очакваше да бъда. Ти не ми даваше уроци само за училище, но и за живота.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Теб не те интересува какво мислят останалите. Възхищавам се на това ти качество.

— Ти също се справи доста добре.

— Може би, но виж каква каша оставих зад себе си. Баща ми все още не ми говори. Не ми е простил за това, че заминах.

— Убедена съм, че е. Ти си успешен бизнесмен. Кой баща не би бил горд?

Джаксън се замисли върху думите на Канди. Беше ли възможно баща му да е доволен от постиженията на сина си?

— След като сме започнали с изповедите... мога ли да ти задам един въпрос.

Джаксън кимна.

— Защо се съгласи да играеш ролята на Дядо Коледа? Ако беше настоял малко повече, щях да подпиша документите за развода. Постави на карта многомилionна сделка.

Събеседникът ѝ се усмихна.

— Никога не съм можел да ти откажа нещо. Истината е... не дойдох тук само заради развода... дойдох да те видя. — Беше време да ѝ каже всичко. — Напоследък много мисля за теб, затова извадих кутията си със спомени. Почти бях взел телефона да ти звънна, но тогава осъзнах, че не мога да ти се обадя просто така, след като ме е нямало толкова дълго време.

Канди напълни чашите с шоколадовия мус и го украси с шоколадови стърготини и ягоди. Ръцете ѝ трепереха през цялото време.

— Наистина ми липсваше, и най-странното нещо е, че този град ми липсваше също толкова много. Беше ми мъчно за дома, въпреки че не осъзнавах това, докато не се върнах тук.

— Това място има такова въздействие върху хората.

— Преди седем години те помолих да дойдеш с мен, но ти не се съгласи. Защо?

Канди повдигна вежди.

— Спомнил си си?

— В по-голямата част, мъглата от спомени се проясни. — Джаксън сграбчи дланите ѝ, карайки я да престане да нервничи. — Преди да си тръгнеш от хотела те помолих да избягаш с мен, но ти не пожела да тръгнеш. След нощта, която прекарахме заедно, бях сигурен, че ще тръгнеш с мен.

— Казах ти защо. Това е моят дом. Не искам да живея никъде другаде. Имахме различни мечти. Моята беше да поема магазина, а твоята — да разработваш небостъргачи. Колкото и да ми се искаше да дойда с теб, трябваше да остана. Всеки трябваше да тръгне по своя собствен път.

— Предполагам, че си права. — Джаксън пусна ръцете ѝ и постави празните купи в мивката. — Хей, спомняш ли си как спестявах пари и си купих онзи червен „Мустанг“ от баща ми?

— Да, пристигна пред къщата на родителите ми. Спомням си как се беше облегал на тази твоя кола, с онази огромна усмивка на лицето.

— Казах ти, че искам да я покажа на Колин, но отидох там, за да те видя.

— Джаксън, недей...

— Вярно е. Исках да споделя онзи момент с теб.

Канди се извърна, но Джаксън се протегна и хвана ръката ѝ, увивайки пръсти около китката ѝ.

— Изпитвах чувства към теб и бях прекалено глупав, че не ти го казах. Да си падам по малката сестра на най-добрия си приятел не беше готино. Позволих на гордостта си да ме отдалечи от нещо наистина специално.

Канди изтръгна ръката си от хватката му.

— Защо ми го казваш сега?

— Защото искам да го знаеш. Както и за всички онези пъти, когато се появявах да търся Колин, след като знаех, че не си е у дома. Както когато се преструвах, че не разбирам някоя задача по математика, за да можем да прекарваме повече време заедно.

Очите на Канди се напълниха със сълзи.

— Престани. Не го прави.

Джаксън я придърпа към себе си и завладя устата ѝ, задоволявайки неустоимия си копнеж. Той намали темпото и леко захапа долната ѝ устна, потъвайки в удоволствието от нежността и

сладостта на целувката ѝ. Желанието му се задълбочи, когато езикът ѝ се стрелна към неговия.

Изведнъж тя го отблъсна.

— Не мога... не мога да го направя. — Гръдният ѝ кош се движеше нагоре-надолу от неравното ѝ дишане. — Не мога да прекарам още седем години в опити да те забравя.

— Тогава недей. — Той пристъпи по-близо и постави ръце на талията ѝ. — Ела с мен този път.

— Това не е честно. Знаеш, че имам отговорности тук; магазинът, хотелът, семейството и приятелите ми.

Но не спомена гаджето си. Може би отношенията им не бяха чак толкова сериозни в края на краищата.

— Трябва да се отнасяш с уважение към решенията ми, моля. — Постави ръце върху гърдите си.

Той се наведе и положи челото си върху нейното като се взря в красивите ѝ кафяви очи.

— Знаеш, че не бих могъл да ти откажа нищо.

— Мисля, че лъжеш за това, което се е случило снощи. — Вирджиния постави различни шоколадови изкушения върху подноса за почерпка. — Ти не каза нищо, но днес Джаксън пристигна рано да изиграе Дядо Коледа. Ако си отхвърлила предложението му да тръгнеш с него, защо тогава той е в такова добро настроение?

— Разбрахме се да прекратим брака си без излишни усложнения. Ще си останем приятели. — Канди подреди бонбоните под формата на коледна елха. Шумът от разговорите в кметството се долавяше на фона на звучащата от колоните коледна музика.

— Двамата с Джаксън приятели? Ще го повярвам, когато го видя. Къде е той, все пак? Нали се съгласи довчера да изиграе още веднъж Дядо Коледа?

— Каза, че трябва да вземе някои неща от големия град. Предполагам подаръци за брат му и семейството му. — Канди приглади с ръка черната си кадифена рокля. — Обеща да се върне навреме за децата.

Вирджиния огледа претъпканата зала.

— Мисля, че повечето от хората от града са тук тази вечер. Това може да се окаже най-големият ни оборот досега. Надявам се, че имаме достатъчно лакомства.

— Донесох и допълнително, за всеки случай. Андрю донесе много хлебчета и меса. Би трябвало да са ни достатъчни. Ако не, ще изтичам до магазина и ще опразня рафтовете.

— Говорейки за Андрю, той как прие *новината*?

Канди забеляза въпросния мъж в противоположния край на залата. Очевидно я избягваше, тъй като поддържаше голяма дистанция между тях.

— Нека да кажем, че не прие съобщението за женитбата ми много добре. Както и да е, мисля, че се успокои, когато разбра, че напрежението във връзката ни не е по негова вина.

— Все още не мога да повярвам, че му каза за себе си и Джаксън.

— Андрю обеща да запази тайната ми и разбира защо го помолих двамата да си дадем малко време. Освен това, имам нужда да се съсредоточа върху бизнеса си.

Дядо Коледа влезе и из залата се разнесоха писъци. Канди се усмихна.

— Мисля, че на Джаксън му доставя удоволствие да играе ролята на *мъжа в червено*, въпреки че никога не би си го признал.

Джаксън извика най-доброто си *хо-хо-хо* и се качи по стъпалата на сцената.

— Нямам много време тази вечер, тъй като всички знаем, че утре ме чака много натоварена вечер. Но елфите ми изпратиха този чувал, пълен с подаръци с инструкции да ги раздам на всички добри момичета и момчета.

— Какво, за Бога, е намислил? — Вирджиния се намръщи.

Канди поклати глава.

Приятелката ѝ се втурна към децата си и ги поведе през тълпата, която се събираше пред сцената. Джаксън извикваше имената, изписани върху подаръците. Един по един малчуганите му благодаряха и забързано се връщаха при родителите си, за да разкъсат цветната хартия. Възхитените им писъци потвърждаваха, че всяко дете е получило точно това, което си беше пожелало.

Канди изтри с опакото на ръката си сълзите от очите си. Сърцето я болеше. Довечера щеше да каже сбогом на Джаксън. Документите за

развода бяха подписани и пъхнати в дамската ѝ чанта. След като приключеше с ролята на Дядо Коледа, той щеше бързо да се преоблече и да се присъедини към тържеството за няколко часа, преди да тръгне, за да хване полета си. Младата жена планираше да пъхне документите в ръката му и да се махне, знаейки, че сърцето ѝ никога няма да се възстанови отново.

Час и половина по-късно, всички деца бяха получили подаръците си и Дядо Коледа бързо напусна залата. Канди не знаеше как беше успял, но скоро след като излезе покривът се разтресе все едно впряг елени го очакваха, за да полетят.

Няколко мига по-късно, Джаксън отново влезе в салона, невероятно красив в черните си панталони и подходящо яке. Щеше ли да намери сили в себе си да му позволи да си тръгне от живота ѝ?

— Как, за бога, го направи? Имената на децата и всяко от тях да получи правилния подарък?

— Днес бях много зает. Писмата ми помогнаха, а и бях запомнил голяма част от нещата. — Джаксън почука слепоочието си с пръст. — Исках малчуганите да имат страхотна Коледа. Моят начин да им върна удоволствието, което те ми дадоха през изминалите няколко дни.

— Ти си невероятен. Това вероятно ти е струвало цяло състояние.

— Пазаруването беше забавно и дори не натежа на чековата ми книжка. — Той се усмихва широко. — Имам нещо и за теб. — Джаксън ѝ подаде тънък кафяв пакет.

— Какво е това? — Канди нетърпеливо счупи печата на плика.

— Коледен подарък.

Усмивката на Канди се превърна в смръщване, когато разтвори документите — нотариалните актове на „Шоколадовите вкусотици на Кейн“ и „Редфорд Форс Ин“ и двата на нейно име, напълно изплатени.

— Весела Коледа, моя сладка Канди.

— Какво, по дяволите, си направил? — Стомахът ѝ се бунтуваше от гняв. Това ли беше начинът на Джаксън да я купи? Средство да изчисти вината си от миналото? — Казах ти, че не искам парите ти — прошепна тя, през здраво стиснатите си зъби.

— Ако не искаш да ги приемеш като подарък, можем да го наречем заем.

— И да изстрадам още една връзка с теб, от която не мога да си тръгна? Няма начин, никога повече!

— Просто исках да направя нещо специално за теб, да те освободя от проблемите ти.

— Ти си единственият проблем, Джаксън. — Канди пренебрегна любопитните погледи, привлечени от повишените им гласове. — Какво те кара да мислиш, че можеш да се върнеш с танцова стъпка в живота ми и да се бъркаш във финансовите ми въпроси?

— Аз съм ти съпруг! Това ми дава пълното право на това!

Шумът и разговорите в залата замряха. Всички очи бяха насочени към тях. Бузите на Канди пламнаха.

— Е, вече не си! — Тя зарови в чантата си за документите за развода и ги запрати към гърдите му, заедно с нотариалните актове. — Подписани, подпечатани и доставени или в този случай... разведени. Вече не сме женени. Свободен си да напуснеш този град и живота ми завинаги. Прав ти път! — Канди не погледна назад, дори когато шушукането я последва, след като затръшна вратата след себе си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джаксън се поколеба пред прага на дома на родителите си. Не можеше да си тръгне, без да се сдобри с баща си. Трябваше да направи този опит, дори ако затръшнеха вратата в лицето му.

— Колко дълго възнамеряваш да се мотаеш на верандата?

Младият мъж подскочи при звука от гласа на баща си.

— Извинявай. Аз...

— Дойде да се сбогуваш ли? — Баща му остави наръч дърва върху стъпалото на верандата. — Тя ще се радва да те види. Беше съкрушена, след като присъства на фиаското в залата на общината тази вечер.

— Била е там?

— Аха, и двамата бяхме. Винаги ти харесваше да се появяваш с шум и трясък.

— Не, не ми харесваше, татко. *Ти* искаше да съм в центъра на вниманието. Не аз! — Сърцето на Джаксън биеше лудо в гърдите му. — Не съм тук, за да се караме. Дойдох да се извиня.

Тим Фрост поклати глава.

— Няма нужда, сине. Вината е моя. — Той потупа мястото до себе си на висящата на верандата люлка и Джаксън седна до него. — Бях прекалено суров към теб, докато растеше. Очаквах твърде много.

— Искаше най-доброто, на което бях способен.

— Не, прехвърлих собствените си мечти върху теб. Накарах те да тренираш футбол, защото моята амбиция умря, след като контузих коляното си. Исках да заемеш моето място в семейния бизнес, въпреки че ти не обичаше да поправяш коли.

— Опитах се, но работата не ми беше по сърце.

— И тогава се появи брат ми и те омая с историите си за бизнеса с имоти. Очите ти грейнаха като коледна елха. Беше грешка да ти позволя да прекараш онова лято с него.

— И въпреки това го направи. — Джаксън хвърли бърз поглед към баща си.

— Така или иначе ти щеше да отидеш. — Тим се засмя. — Бях по-ядосан на брат си, отколкото на теб. Той взе най-големия ми син, за да тръгне по неговите стъпки. Чичо ти те поведе към успеха. Очакваше се това да съм аз. Завиждах на връзката ви. — Усмивката му избледня. — Трябваше да се извиня, но вече е прекалено късно. Гордостта ми попречи. Трябва да живея с тази мисъл до края на живота си.

— Чичо Били не те обвиняваше. Дори докато беше в болницата, ме накара да му обещаая, че ще се срещна с теб, за да се сдобрим. — Джаксън се изсмя. — Предполагам, че съм наследил твоя инат и гордост.

— Ние сме две инатливи магарета — ти и аз, прекалено горди, за да се признаем за победени. — Той потупа Джаксън по крака. — Справил си се много добре. Гордея се с теб, синко. Винаги съм се гордял.

Това в очите на баща му сълзи ли бяха? Младият мъж въздъхна тежко и се взря в звездното небе. Пое дълбоко свежия нощен въздух. Нещо в това място го успокояваше. Чувство на принадлежност, което не беше изпитвал в нито един голям град, в който беше живял досега.

— Е, какво се случва между теб и Кандис? Изглежда, че сте женени?

Джаксън се облакът на коленете си и подпря брадичката на едната си ръка.

— Това е дълга история.

— Обичаш ли я?

— Да. — Изненада се колко лесно отговорът излезе от устата му. — Винаги съм я обичал. За съжаление, малко съм закъснял с признанието за този факт. Тя е приключила с мен. Чу я снощи. Канди иска да си тръгна от живота й.

— Не съм убеден в това. Кандис се отби по-рано днес и ми каза, че си тръгваш. Беше ми наредено да оставя глупавата си гордост настрана и да поговоря с теб, преди да е станало прекалено късно. Една жена не отива при семейството на мъж, ако не се интересува от него.

Можеше ли баща му да е прав? Сърцето на Джаксън прескочи един удар.

— Не знам как да оправя нещата с нея. Тя наистина е бясна.

— Е, аз познавам точния човек, с когото трябва да поговориш. Майка ти е специалист в това да ме накара да пълзя на колене, когато не съм направил нещо както трябва.

Те се засмяха и станаха от люлката. Джаксън взе дървата, а баща му отвори входната врата.

— Хей, видя ли модела на ски лифта, който Кандис е направила на витрината на магазина си? — попита Тим.

Младият мъж влезе в къщата, а до ноздрите му достигна ароматът на ябълков пай.

Канди добави няколко последни щрихи върху черешовите мишлета. Заострени шоколадови целувки за лице, опашчици от сладка папрат с вкус на череша, бадемови люспи за ушички и яркочервени топчета за очички. Печенето обикновено отвличаше вниманието ѝ от проблемите, но дори след като беше изразходвала всички възможни запаси в хотела, все още не можеше да забрави Джаксън. Вероятно, той вече се излежаваше на слънце някъде на Бахамите.

— Изглеждат прекалено хубави, за да иска човек да ги изяде. — Вайълет влезе в кухнята. — Защо си мисля, че се криеш тук, за да избегнеш Колин?

Младата жена подаде подноса с черешови мишлета на приятелката си.

— Все още съм му ядосана, че е позволил на Джаксън да изплати заема ми. Първо трябваше да говори с мен.

— Брат ти никога не е имал намерение да те разстройва. И в негова защита — той е мислел, че Джаксън вече е говорил с теб относно прехвърлянето на пари от неговата по твоята сметка. — Вайълет постави свободната си ръка върху раменете на Канди и я поведе към основната всекидневна. Бъдни вечер е. Децата вече спят. Време е възрастните да се отпуснат с чаша топъл сайдер.

Тъй като родителите на Канди и Колин живееха на юг, двамата обикновено празнуваха Бъдни вечер в хотела, заедно с Вайълет и Сам. Джоузеф и семейството му винаги се отбиваха. Сега близнаците им се бяха свили до майка си, а Кларис се бе сгушила в скута на баща си. Току-що бяха заспали, след като играха до отмала с играчките, подарени им от Вайълет и Сам.

— Еха, децата ще бъдат разочаровани, че са изпуснали това. — Колин взе подноса от ръцете на по-възрастната жена и го постави върху страничната масичка. После сложи едно мишле в устата си. — Вкусно!

— Направих една доза и за децата да закусят утре. И можеш да престанеш да ми се подмазваш. Прощавам ти. — Канди целуна брат си по бузата.

— Слава богу! — каза Сам. — Нямам нужда от допълнителни драми. Все още се опитвам да осъзная цялата тази мистерия с женитбата ви. И съм доста разстроен от факта, че Джаксън не е поискал разрешение от баща ти, преди да се ожените. Що за мъж постъпва така?

— Сам, може ли да не говорим за това? — Канди въздъхна. — Вече ви обясних. Бяхме млади и глупави и направихме грешка. Честно казано, бих предпочела повече никога да не говорим за това.

— Лично аз — започна Колин, — мисля, че ти преигра. Джаксън искаше само да помогне. Защо го тормозиш за това, че е изплатил дълга ти? Остави човека на мира.

Канди се усмихна на Джоузеф, който бе избрал да запази мълчание, докато течеше разговорът за брат му.

— Колин, моля те. Не говорим за плащането на няколко обикновени сметки. Освен това, той си тръгна. Няма смисъл повече да обсъждаме станалото. — Тя се отказа от сайдера, избра си бутилка вино и напълни чашата си. Няколко питиета можеха да ѝ помогнат да спи тази нощ. Седна до камината, наслаждавайки се на топлината ѝ.

Може би брат ѝ беше прав. Мислеше си, че с изплащането на заемите ѝ, Джаксън се опитва да изчисти съвестта си, но вероятно Канди беше разбрала погрешно щедростта му като продиктувана от някакви скрити мотиви. Сега имаше избор. Да помоли Колин да върне парите обратно по сметките му или да приеме подаръка на бившия си съпруг и да продължи напред. След като вече нямаше да има финансови проблеми, нямаше да ѝ се налага да съкращава персонала и най-накрая щеше да успее да ремонтира магазина и хотела.

Само ако можеше и сърцето ѝ да бъде излекувано толкова бързо. Да си мисли, че не обича Джаксън, беше наивно. Никога не бе преставала да го обича. Но сега беше прекалено късно. Разводът им беше прекъснал единственото нещо, което ги свързваше.

Прозвуча звънецът на входната врата. Колин скочи от стола си и се втурна да отвори. Канди се наведе напред, когато от фоайето дочу приглушен шепот, но Колин ѝ пречеше да види кой е. Любопитството ѝ беше изместено от шок, който изцеди топлината от бузите ѝ, когато посетителят влезе в стаята.

— Джаксън! — Вайълет се изправи да го поздрави. — Колко хубаво, че се отби.

Хубаво? Приятелката ѝ звучеше така, все едно появата му беше съвсем обичайно събитие.

Новодошлият целуна домакинята по бузата и се здрависа със Сам. Поздрави брат си и снаха си, след което се обърна към Канди и се усмихна.

— Какво правиш тук? Мислех, че имаш бизнес сделка... — Чувстваше се объркана и ѝ беше трудно да мисли. С трепереща ръка, постави чашата си с вино на масата.

— Обадих се и я отмених.

Канди се изправи и приглади роклята си.

— Отказал си се от сделка за три милиона долара? Да не би мозъкът ти да е замръзнал от студа?

— Точно обратното. Знам точно какво правя.

— Може би трябва да ги оставим насаме. — Вайълет побутна с рамо ръката на Сам.

— Не, искам семейството да сподели този момент с нас. — Джаксън коленичи пред Канди и хвана ръката ѝ.

Младата жена ахна.

— Джаксън, какво правиш, за бога?

— Мислех да ти се извиня за миналото, но ако не бяхме женени, нямаше да се върна тук. Няколкото дена, откакто съм в града, съм много по-щастлив отколкото съм бил от години. Това място ме накара да прогледна. Със семейството ми сме по-близки от всякога, а и намерих любовта, която мислех, че съм изгубил.

Зрението на Канди се замъгли. Усещаше ударите на сърцето в ушите си. Стаята се завъртя и се наклони под главозамайващ ъгъл.

— Няма да ти позволя да излезеш от живота ми. Обичам те, Кандис. — Джаксън хвърли документите за развода им в огъня, след което извади малка, черна, кадифена кутийка от джоба на панталоните си и отвори капачето.

Искрящият, единичен диамант я накара да затаи дъх. Отвори уста да каже нещо, но думите я предадоха.

— Преди седем години те лиших от истинско предложение и сватба. Този път ще го направим по правилния начин. Истински пръстен, рокля, църковен ритуал, сватбено тържество, целият проклет пакет. Кандис Кейн, ще се омъжиш ли за мен?

Сълзи се затъркаляха надолу по бузите ѝ. Мъжът, когото обичаше, току-що ѝ беше предложил!

— Мисля, че сънувам. Може ли някой да ме оципе?

— Това не е най-правилният отговор, скъпа — прошепна ѝ Вайълет.

Очите на младата жена пробягаха по лицата на заобиколилите я приятели, всички се усмихваха широко. Сведе поглед към мъжа пред себе си. Той повдигна вежди.

— Аз... Да... Да, ще се омъжа за теб!

Джаксън сложи пръстена на пръста ѝ и се изправи, вдигна я на ръце и я задуши от целувки. След това дойдоха прегръдките от семейството, последвани от питиета и тостове за щастливата двойка.

— Чакайте! — Канди вдигна ръка, диамантът улови блещукащите светлинки от коледната елха. — Аз не мога да замина. Този град е моят дом.

Джаксън обви с ръка талията ѝ.

— Няма да ходим никъде. Може да се наложи да отида на някоя и друга командировка, но Редфорд Фолс е нашият дом.

— А какво ще стане с бизнес сделката ти?

— Ами... тази няма да се осъществи. Добре е, че имам още една в резерва. — Съпругът ѝ положи няколко бавни целувки върху устните ѝ. — Току-що купих ски лифта. Възстановяването започва след Нова година.

Канди постави ръце върху бузите му и потърка носа си в неговия.

— Обичам те, Джаксън Фрост.

Откъм дивана се чу слаб хленч. Кларис се размърда в скута на Джоузеф и разтърка очички.

— Тати, изпуснах ли Дядо Коледа?

Чичо ѝ се приближи и взе малкото момиченце на ръце.

— Не още, но със сигурност знам, че коледното ти желание ще се сбъдне. — Джаксън намигна на Канди. — А и моето също... Шоколадови целувки до края на живота ми.

ОТ ТЕФТЕРА С РЕЦЕПТИ НА КАНДИ

ШОКОЛАДОВИ ЦЕЛУВКИ

[1]

Необходими продукти

1 3/4 чаши брашно

1 една чаена лъжичка сода за хляб

1/2 чаена лъжичка сол

115 гр омекнало безсолно масло

1/2 чаша фъстъчено масло (крем)

1/2 чаша кристална захар плюс допълнително за овалването

1/2 чаша кафява захар (от светлата)

1 голямо яйце

1 супена лъжица мляко

1 чаена лъжичка ванилия

Около 45 шоколадови бонбона Hershey's Kisses (можем да използваме друг вид кръгли шоколадови бонбони, понеже тук трудно ще намерим от тези със заостреното връхче)

Приготвяне

Брашното, содата и солта се смесват и пресяват; сместа се оставя настрана.

С помощта на електрически миксер, маслото, фъстъченото масло, бялата и кафявата захар се разбиват за около 2 минута до получаване на кремообразна смес.

Добавят се яйцето, млякото и ванилията; разбива се докато се смесят добре (около 30 секунди).

Постепенно се добавя брашнената смес и се разбърква около 1 минута, докато се размеси добре. Ако тестото е прекалено меко, замразете за около 1 час.

Загрейте предварително фурната до 190°C.

Поставете хартия за печене на дъното на плитка тава.

От тестото направете топчета с диаметър около 2,5 см.

Оваляйте бисквитите в захар и ги поставете върху хартията за печене на около пет сантиметра една от друга. Печете 8–10 минути, докато станат светлокафяви и се надуват, а по повърхността им се появят леки пукнатини.

Веднага щом ги извадите от фурната, притиснете шоколадовите бонбони в центъра на всяка бисквита. Бисквитите ще се напукат още малко по краищата.

Оставете ги да поизстинат за около две минути в тавата, след това ги извадете и поставете на решетка за охлаждане. Съхранявайте в здраво затворен контейнер.

---

[1] Изображението е взето от https://cdn3.tmbi.com/toh/GoogleImagesPostCard/Peanut-Butter-Kiss-Cookies_EXPS_UCSBZ17_21640_A05_25_6b.jpg. — Б.пр. ↑

УИНТЪР БАРК

Необходими продукти

230 гр бял шоколад

340 гр тъмен шоколад с високо съдържание на какао

200 гр солени коктейлни фъстъци (1 1/2 чаши)

Приготвяне

Начупете белия шоколад и го поставете в огнеупорна купа на водна баня. Бъркайте от време на време, докато шоколадът се разтопи. Отстранете го от огъня.

Начупете тъмния шоколад и го разтопете по същия начин като белия.

Изсипете в него фъстъците и разбъркайте.

Застелете дъното на широка плитка тава с хартия за печене и изсипете сместа от тъмен шоколад и фъстъци. Загладете и оформете на тънък, равномерен слой.

С помощта на лъжица, разпределете отгоре от белия шоколад и с нещо тънко (напр. шиш) разбъркайте леко двата вида шоколад.

Оставете тавата в хладилника за около час.

Начупете на големи парчета.

Сладкишът може да се съхранява до 2 седмици в затворен съд, на студено.

---

[1] Изображението е взето от https://assets.marthastewart.com/styles/wmax-750/d23/mld103890_1208_bark_box/mld103890_1208_bark_box_horiz.jpg?itok=fJxGvINn. — Б.пр. ↑

ЛЕСНИ ШОКОЛАДОВИ ТРЮФЕЛИ

[1]

Необходими продукти

300 гр качествен тъмен шоколад (70% какао)

300 мл гъста сметана

50 гр обезсолено масло

Приготвяне

Начупете шоколада и го поставете в голяма купа. Сложете сметаната и маслото в тенджерата и затоплете леко, докато маслото се разтопи. Отстранете от котлона и изсипете върху шоколада. Разбъркайте внимателно, докато се получи гладка смес. Добавете есенции към сместа за трюфели. На този етап можете да разделете сместа в различни купи и да добавите по една супена лъжица бърбън,

кокосов ром, портокалова есенция, ликьор, кафе и др. Оставете да изстини и се охлади поне за 4 часа.

За оформяне на трюфелите ще ви бъде необходима лъжица за оформяне на топчета, но ако нямате такава, обикновена чаена лъжичка също ще свърши работа. Потопете лъжицата в гореща вода, загребете от сместа и поставете получените топчета върху хартия за печене. Ако използвате обикновена лъжичка, намажете леко ръцете си с олио и оформете топчетата с ръце. За оформяне на топчета от сместа може да се използва и пош за шприцоване.

Направете покритието на трюфелите веднага след оформянето им. Поставете различните топинги в купи и леко оваляйте трюфелите, докато се получи равномерно покритие, след това ги охладете върху хартия за печене. Опитайте със: счукани люспи от шам-фъстък; леко запечени изсушени кокосови стърготини; или оваляйте трюфелите с вкус на портокал в какао на прах.

За да направите шоколадово покритие, разстелете хартия за печене върху поднос/плитка тава. Разтопете 100 грама млечен, тъмен или бял шоколад. Оставете го леко да се охлади. С вилица, вземете един трюфел и го задръжте над купата с разтопения шоколад. Облейте го с шоколад с помощта на лъжица, докато се получи равномерно покритие. Подредете готовите трюфели в подноса и ги оставете да се охладят.

Съхранявайте ги в хладилника в здраво затворена кутия до 3 дни или ги замразете, като така могат да престоят около месец. Размразяването става като ги оставите в хладилника за една нощ. Ако искате да направите подарък, поставете 8–10 трюфела в хартийки за бонбони и ги аранжирайте в малки кутийки, които може да украсите с панделка.

---

[1] Изображението е взето от <http://www.eatwell101.com/wp-content/uploads/2011/07/Chocolate-Truffles-Recipe-Easy-Chocolate-Truffle-Recipes-Homemade-Chocolate-Truffles-.jpg>. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Дарлийн Фридет

Заглавие: Шоколадови целувки за Коледа

Преводач: Illusion

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2017

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3646>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.